

Tháng 5, 2017

NUÔI CON HỌC LĂM, MẸ HUỞNG GÌ?

-Phim rồi cũng kết thôi anh
Họ rồi cũng sẽ ác, lành, hợp, tan
Đoán gì suy nghĩ miên man?

*-Phim hành anh nhớ cơ hàn thuở xưa
Nướng hai bánh tráng, bỏ dứa
Thơm mè, dòn, ngọt... Mẹ đưa:
"Giấy nè!
Con ăn quà vật đi nghe
Chút ra chợ, mẹ mua tre, kẽm vè
Tha hồ vớt, tia làm ghe
Ở nhà vẽ sẵn cái bè qua sông!"*

*Vậy mà Kiến Trúc học xong
Anh đi vượt biển, rời dòng biển Đông
Mẹ già an phận góa chồng
Anh chưa dựng nổi một vòng rào thưa.
Công lao kẻ mấy cho vừa!
Sinh thành, dưỡng dục... anh chưa đáp đền
Theo Ba, Mẹ đã... xuôi ghềnh.
Ý Nga*31.5.2017*

NGAO NGÁN

Họ kẻ lễ thú ăn chơi trác táng
Không đâu xa mà trên chính Quê mình
Những đứa con toàn phụ nghĩa, bạc tình
Cười khinh khinh trương bụng phình bệnh hoạn.
Ý Nga*31.5.2017

Nhung Nhớ

Tim dệt bài thơ
Thuở nào mộng mơ
Cùng ngắm vàng trăng
Trái vàng bát ngát
Anh còn nhớ chẳng?

Làm sao em quên
Giây phút êm đềm
Ngỡ là miên viễn
Nhắc nhở buồn thêm.

Giờ tình chia xa
Kỷ niệm phơi pha

TANH TANH, THIU THIU!

Ông khoe: *-Vợ đẹp, con ngoan,
Ăn chơi, tụ họp bạn toàn giàu sang
Kỹ sư đồng tịch, đồng sàng
Không chen một đũa tay ngang nghèo nàn"*

Nghe mà lộn ruột, nóng gan
Tim tôi chi vậy, vượt ngàn dặm xa?
Đưa tay mở cửa mời ra
Nói lâu lái nhai, í... a... nhưc đầu!
Ý Nga*31.5.2017

AI THÈM THÂN?

Quen thì quen lắm, chưa thân
Khác nhau quan điểm, chia nhân lợi gì?
Một người giàu có, kiêu kỳ
Một người đơn giản, thích nghi nghèo nàn.
Thân gì? Lấy điểm nào thân?
Ý Nga*31.5.2017

BÁI!

Hẹn thứ ba, bà nghe ra "Bye bye"
Thế là bai, rồi bai nghe loạn xạ
Điếc cả tai! Người hải ngoại than dài
Tội nghiệp quá! Bà làm phiền thiên hạ!
Ý Nga*31.5.2017

SAO MÀ SÂU... SÂU SÂU SÂU!

(Trích tuyển tập TÌNH CƯỜI NÈ ANH sẽ xuất bản)

*

*-Sao mà nhỏ hiu, nhỏ hiu!
Đặt tên Cô Bé Hạt Tiêu đúng rồi!
Bé đừng phụng phịu, chóng... ôi
Tôi theo hỏi tuổi tên thôi, giận gì?*

*Sao mà bé tí tí ti!
Tôi nuôi lớn nhé? Vừa, thì... thả ra!*

**-Bộ gà, thỏ, vịt, ba ba?
Bắt, nuôi, đem thả lơ là gần, xa.**

Bao lần hò hẹn
Phổ nhỏ đèn vàng
Còn vọng âm vang.

Tình đầu mong manh
Giữ bóng hình anh
Nghẹn ngào tiếc nuối
Thương mộng ngày xanh.

Minh Giang
May 30, 2017

“ĐÁ VÀNG” NẶNG LẮM ANH ƠI!

Anh dư nhưng nhớ mỗi mòn
Em thừa nguồn ngọn héo hon đợi chờ
Họ hàng cứ hỏi “se tơ”
Bạn bè thúc “kết tóc”, mơ “ngày lành”.

Tháng nào “tháng... tốt” hờ anh?
Ba manh áo rách có lành chiếu manh?
“Tóc” mình “kết” lại: mãi xanh?
“Tơ se” chung mối hoàn thành lụa chi?

Nghe câu “Phu xướng, phụ tùy”
Chưa nghe “phụ xướng” phu quý hay đi?
Làm dâu có được chỉ huy?
Mấy anh làm rể từ bi có thừa?
Hay là đánh sáng, tát trưa
Sau khi chè chén say sưa cùng người?
Làm dâu, mấy buổi được cười?
Hay là trong héo, ngoài tươi hờ chàng?

Bạn em “kết nghĩa đá vàng”
Mà sao lệ cứ hai hàng xốn xang?

Thôi đừng tính chuyện rịt ràng
Cứ thương nhau thể nhẹ nhàng hơn không?
Đá, vàng: nặng, lại phập phồng
Theo anh sợ phải “sang sông” đắm đò!
Á Nghi*30.5.2017

ĐÁNG THƯƠNG!

(Trích tuyển tập TÌNH CUỐI NỀ ANH sẽ xuất bản)

*

-Sao mà ngớ ngẩn đáng thương!

-Đúng rồi! Anh rất đáng... thương em à!

*-Hạt Tiêu cay thật à nha!
Thảo nào lú lười, tìm ta rầy rà
Lơ là? Ai dám đâu nà?
Phải nuôi chóng lớn để mà... cưới cheo*.*

*Sao mà nhỏ xiu... xiu... xiu!
Thấy thương! Thương quá hóa liều một phen
Tìm hoài chưa được chữ khen
Chỉ là mạn phép làm quen, hẹn hò*

*Sao mà nhỏ... nhỏ... nhỏ... nhỏ!
Thèm nuôi Bé lớn! Có cho hẹn thề?*

*Sao mà mê... mê... mê... mê!
Chân đi muốn bước, nẻo về đã... quên!
Bỏ tôi giữa phố thông thuyền
Lỡ đi lạc chốn tấp tễnh thăm sầu?*

**-Sao mà “sầu”... sấu sấu Sầu!
Lo thân hồng nổi, Sầu sao nuôi người?
Á Nghi*30.5.2017**

*CHEO CƯỚI: Lệ nộp cho làng về việc cưới xin bằng tiền hay đồ vật
*SÂU: tên riêng

ĐÁ BÀO NGỌT NGÁT SI RÔ

(Tặng các bạn yêu nhau từ thuở học trò)

*

Anh bơi, em lội như rùa
Tung tăng đùa giỡn, đùa đùa nước trong
Đá ngầm bén nhọn tấn công
Chân em trầy xước; tay, hông anh trầy
Lên bờ đón gió, ngắm mây
Hao kem chống nắng, tổn lây đá bào

Đá trên, đá dưới bào... vào
Thấp cho chảy máu, cao chào vị dâu
Si rô đỏ rực sắc màu
Nhớ ly “đá nhận” chia nhau cổng trường:
Chiều nhau, san sẻ thấy thương
Cung nhau suốt cả đoạn đường học sinh.

Hè này hạnh phúc đôi mình
Hè nào cũng thế: hương tình giữ thơm!
Á Nghi*30.5.2017

*SI RÔ ĐÁ BÀO: nước đá bào nhuyễn, rưới si rô dâu ngọt lên trên

*Cớ sao cứ ghét người ta?
Sao em làm mặt lạ xa? Thật kỳ!
Áo anh sờ gấu, sứt khuy
Vợ con chưa có. Cười gì? Tội anh!*

*Đáng... thương thì dạ nhanh nhanh
Anh đem sinh lễ, lòng thành cưới ngay.
Đáng... thương thì chớ dọa dầy
Thương Anh-Tội-Nghiệp sáng ngày, chiều khờ.
Á Nghi*30.5.2017*

TỎ TÌNH

(Trích tuyển tập TÌNH CUỒI NÈ ANH sẽ xuất bản)

*

-Cổ em sao lạ quá kia?
Nói không ra chữ! Ậm à, Ậm ư
Hình như đã... cảm, hình như...

-Ừ anh cũng vậy! Cứ dư chữ hoài!
Anh.. anh... như thuở học bài
Em... em... lập lại, chữ dài dài ngân
Hình như mình... cảm vô ngần!
Á Nghi*30.5.2017

NGƯỜI MẸ NUÔI

*Mẹ ơi sống ở trên đời
Nếu không còn mẹ, một đời đắng cay*

Ngày nào cũng thế, khi bà Lan thu dọn mớ đồ may cũng là hai giờ sáng. Bà dọn mặt bàn máy, đập mặt bàn máy may bằng mảnh vải màu, đẩy nhẹ cái ghế vào lòng máy, sau đó đứng thẳng người, chống hai tay vào phần eo sau lưng, bẻ qua bẻ lại năm bảy cái - Một động tác thư giãn sau nhiều giờ cặm cụi trên bàn máy may.

Thu đã đi ngủ - Ngày mai là ngày Thu lãnh bằng tốt nghiệp ra trường, nên bà đã giục con ngủ sớm hơn thường lệ.

Căn nhà nhỏ. Hai mẹ con hủ hủ, đùm bọc chặt chiu. Thảo, chị của Thu, đã lấy chồng. Thu còn đi học, buổi tối về, phụ bà vắt sô - Mớ đồ nhận về may gia công với cái giá rẻ mạt, một đường may chỉ được tính bằng cent - Tuy biết thế nhưng bà chẳng biết làm nghề gì, cứ đắp đổi thế này, thôi thì vẫn lo cho Thu đi học được.

Về phần Thu, biết mẹ cực khổ nuôi mình nên yêu thương mẹ và yêu thương một cách nồng nàn. Vì thế, tuy vất vả, nhưng nét mặt bà Lan lúc nào cũng tươi, bà tươi cho không khí gia đình tươi vui, nhẹ nhàng hạnh phúc và cho cả hai mẹ con hạnh phúc.

Thu yêu mẹ và bà Lan cũng thế, bà hạnh phúc trong tình yêu của con, để hy sinh không quản ngại. Mỗi lần Thu đau, cái chứng đau đầu kinh niên, bà lo lắng lắm - Bà lo sợ Thu vẫn số như mẹ nó, người chị ruột của mình.

... Ngày tháng qua đi, sau bao nhiêu gian khổ. Thảo và Thu khôn lớn. Thảo đã gả chồng. Thu học xong đại học, bà Thu hôm nay thập phần sung sướng.

Bà vui vì hai lẽ, lẽ thứ nhất, đồng đồ may xuống xe hơn thường lệ, bà nghĩ tới số thù lao kha khá sẽ sắm thêm cho Thu ít quần áo có vẻ thời trang một tí, chứ quần áo Thu mặc, kiểu đã xưa cũ lắm rồi. Và niềm vui thứ hai lớn hơn, là ngày mai Thu lãnh bằng tốt nghiệp. Đó là công lao khuya sớm, và là phần thưởng của tình bà ấp ủ yêu con.

Bà nhìn Thu ngủ trong yêu thương trìu mến, nằm xuống cạnh con, lòng dậy lên niềm vui sướng - Trồng cây đến ngày kết trái, bà hạnh phúc nôn nao đến không ngủ được... Rồi bà nghĩ về quá khứ, quá khứ của một môi tình đầu tường đã chết... đêm nay bỗng hiện về... Thấp thoáng trong tâm tưởng, hình ảnh một dòng sông phản chiếu ánh hoàng hôn, con đường ngập lá, những thảng cảnh hoang tàn của một thời hẹn hò xa xưa như cổ tích... Để hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy vào con tim cảm nín đầy nhân bản.

Phải, ngày ấy bà cũng một thời con gái mộng mơ tình tứ, đã ươm mơ dệt mộng cho môi tình đầu. Tình yêu thời trẻ ấy, lao xao như lá xanh, bông bênh như nắng lụa và nồng nàn như máu đỏ trong tim Đột nhiên người chị mất. Người chị đó là mẹ của Thu, của Thảo bây giờ - Chị Na, người chị ruột yêu thương, đã chăm sóc em thay mẹ, mà bà Lan vẫn thường đùa với chị:

- Chị là mẹ thứ hai. Yêu em như mẹ, vì mẹ mình mất sớm.

Thế mà sau một cơn đau đầu, chị mất, để lại Thảo và Thu.

Bà yêu chị như mẹ. Yêu cháu như con. Bà phân vân mãi trước cảnh gà trống nuôi con của người anh rể hiền lương tốt bụng. Bà sợ cháu cô cút, lại lo lỡ gặp cảnh mẹ ghẻ con chồng nếu anh rể đi bước nữa, đồng thời xót xa khi liên tưởng cảnh mình cũng là trẻ mồ côi, mất mẹ.... Lại thêm bà ngoại của bà... bà ngoại cô xưa ghê lắm.... nào biết cháu đang yêu, và có lẽ chẳng bao giờ các cụ bà thời ấy biết đến trong đời có chuyện tình yêu!

Đề trong những đêm trở giấc, nghe bà ngoại khóc chị Na - kể về cảnh chị Na ôm chặt lấy em trong ngày mẹ mất... rồi bây giờ chị Na cũng chẳng còn!

Bà Lan trăn trở, suy tư khắc khoải về sự bất hạnh của những đứa con mất mẹ, thế rồi sau nhiều ngày suy nghĩ đắn đo, bà cắn răng hi sinh mọi tình đầu – Bà cho người yêu biết sẽ ở vậy, ôm ấp cháu thành con.

Những ngày tháng đầu tiên, người đi ruột trở thành người mẹ nuôi như bà, đôi khi tiếc nuôi, buồn và khóc - Những giọt nước mắt đầy mâu thuẫn.

Thời gian cứ trôi đi, với tình thương gắn bó, nhìn hai con trưởng thành ngoan ngoãn, bà cố quên mọi suy nghĩ của mình, bà hạnh phúc vì thấy con hạnh phúc, và dần dần buồn thương kia đã nguôi ngoai.

Đến nay, người anh rể cũng chẳng còn – Anh qua đời sau sáu năm chị Na khuất núi - Trước khi nhắm mắt đã nói với bà những lời tình nghĩa tri ân. Ông tri ân cái hi sinh to lớn của bà đã thay chị nuôi cháu thành con và cũng nói cả điều ấy với hai con hiếu đễ của mình – Bà Lan khóc và thấy cái hi sinh của bà xứng đáng.

Ngày Thảo lên xe hoa, Thảo đã ôm dì nước mắt:

- Mẹ đã cho chúng con nhiều quá. Một đời hi sinh của mẹ, con không thể nào quên.

Bà đã ôm lấy Thảo và lịm đi trong nước mắt, để vừa quên vừa nhớ một quá khứ dĩ vãng.

Trong bà là mâu thuẫn, là hạnh phúc pha lẫn đắng cay, là ký ức hoang tàn, là hi sinh, là bao dung, là lãng quên, và là căt dẫu.

Ngày mai, Thu tốt nghiệp ra trường – Bà nằm mãi, rồi chống tay ngồi dậy. Bước tới trước bàn thờ - Tấm hình chị Na đã ngả màu vàng, hình anh rể rất nhỏ kê bên cũng thế. Màu vàng úa của hai dư ảnh như một tàn phai của thời gian hờ hững.

Bà nước mắt gọi thầm:

- Anh chị còn đó, hay đã đâu thai kiếp khác?

Và lòng bà chông chát ngón ngang những hình ảnh của một thời dĩ vãng...

Người tình đầu của bà nghe tin cũng đã qua đời tháng trước. Ông vẫn có một mình, chờ bà trong cảm nín... Trong một thoáng, bà thấy mình có lỗi và tê tái. Mảnh tâm hồn tưởng như đã chết khô, nay bùng bùng sống dậy. Bà gục xuống trong đêm.

Ôi sân khấu cuộc đời!!!

Một hồi lâu như thế, bà ngừng lên nhìn ảnh chị, lâm râm khẩn với cả ba người:

- Chị Na, em đã thay chị, ôm ấp, yêu con và nuôi con khôn lớn. Hồn thiêng của anh chị hãy cười đi và an nhiên siêu thoát... Và người yêu ơi, xin tha lỗi!

Khẩn xong bà khóc. Khóc cho tâm nguyện nuôi con thay chị giờ đã trọn vẹn, và cùng lúc khóc cho quá khứ, cho hi sinh cảm nín của một mối tình.

Thu ra trường. có việc làm, về nhà nũng nịu ôm cổ mẹ:

- Mẹ này. Con làm có tiền rồi, mẹ nghỉ đi may, hoặc chỉ may ít thôi mẹ nhé!

Bà Lan nhẹ nhàng:

- Rồi con sẽ có chồng như chị. Mẹ làm việc cho vui. Bao giờ có cháu, mẹ sẽ trông cháu và không làm nữa.... À, Tiến vẫn chờ con đấy chứ?

Thu thẹn thùng cúi mặt:

- Dạ, anh ấy vẫn chờ con.

Bà Lan cười nụ tình ranh:

- Chúng con vẫn yêu nhau chứ?

Thu cúi đầu vào mẹ:

- Yêu mẹ ạ... Nhưng vẫn là yêu mẹ nhất đời!

Qua hình ảnh Thu, bà Lan sống dậy cái thuở yêu đương thời trẻ.

Ôm con vào lòng, bà lắc đầu xua đi cái trăn trở hi sinh tự nguyện, cái hi sinh bà cho là xứng đáng.

Quá khứ là im lặng, lãng quên, lãng quên trong hạnh phúc và nhen nhúm muôn ngàn khắc khoải trong một con người - quá khứ cũng đầy ấp bao dung và tình yêu thương ruột thịt. Bà Lan lịm đi trong vòng tay con gái.

Sáu tháng sau, khi Thu dự tính với bà hôn nhân với Tiến, ánh mắt Thu long lanh như bà đã long lanh, nụ cười Thu e ấp như bà ngày xưa e ấp... Thì bỗng nhiên Thảo phát chứng bệnh đau đầu và... qua đời trong đột biến.

Nhìn hai đứa con của Thảo bà thoát rùng mình.

Bà nghĩ đến những điều mâu thuẫn. Nghĩ đến nghiệp và duyên.

Bà thương cháu ngoại, thương con gái, nghĩ đến người xưa, hình dung bà ngoại mình vật vờ khi nghe tin mẹ mình mất sớm - Người tóc bạc khóc kẻ tóc xanh - Bà im lặng, im lặng như mấy mươi năm im lặng trong tâm tình câm nín của bà MẸ NUÔI máu thịt.

Và rồi bà chẳng biết mình cười hay khóc, khi nghe Thu quyết định hi sinh mỗi tình đầu với Tiến để ở vậy... yêu thương chăm sóc hai đứa con côi cút của chị mình.

Lịch sử tái diễn.

Định mệnh cuộc đời

Bà nhìn Thu trong lòng khó hiểu.

Ôi... sân khấu cuộc đời.

Xa xa vọng lại lời thơ nào lòng trong mùa lễ Vu Lan báo hiếu.

Nguyễn thị Mát Nâu

DU THUỐC CHỮA

- Đau lâu, xác ốm, da thừa

Sức co, bệnh kéo cù cưa tới cùng

Xem ra khá dữ, bệnh hung!

Con đau lợi dụng trùng trùng hành thân.

- Mong ai giữ vững tinh thần

Bi đưa, lụy tiền, không cần châu sa

Buồn đưa, vui rước vào nhà

Đau chia, xót xót. Lơ là: bệnh đi.

Chớ dòm bệnh! Ngó thân chi?

Tử thần dọa? Nạt oai nghi! Cấm gần!

Bị đe thì trả lại răn

Bị hăm? Mượn sức cọp vằn trấn an!

Bị hù? Vắn cứ lạc quan!

Não nề mất chỗ, hân hoan trở về.

Ý Nga*29.5.2017

“TIẾN LÊN!

TOÀN THẮNG ÁT VỀ TA!”*

Vòng ngoài vệ sĩ, “berger”*

Vòng trong “bảo vệ” ngôn nghề rất cao

Nhe răng ám khói thuốc lào

Mấy tên cán ngổ òn ào gắt gao;

Cộng Tàu xí xô, xí xào,

Chỉ huy, ra lệnh nhôn nhao cả Nhà.

Nhà Ta sao lắm “chú Ba”?

Chú ơi! “Bác” ngủ, ruột rà lẩn sang

“Dì, cô, cậu, dượng, họ hàng,

KHEN TÔI LÀM CHI?

Công tôi bực bạch chữ tình

Sao cô Hắc Ám cứ rình rập ghen?

Ai thương cô? Chẳng cần khen!

Tôi thương nàng ấy có đen đúa gì?

Sao cô ích kỷ, bướng, lỳ?

Dã tâm đồ kỹ lạ kỳ nhỏ nhoi

Những người thừa giấy vẽ voi,

Săm soi, xấu tính, lẻ loi suốt đời.

Bén dao chẳng gọt được chuôi

Hiền lành, thù mị ai thời chẳng thương?

Có gì tôi lấy làm gương?

Thương cô, sóng bước ra đường, ai ua?

Cô mà được tựa Người Ta

Đừng đem châu báu, lụa là khoe khoang,

Lời ăn, tiếng nói dịu dàng,

Cam đoan sẽ có trăm chàng chạy theo.

Á Nghi*27.5.2017

LẤY GÌ NUÔI CON?

Bà đậu chén tứ sắc,

Ông lắc ván xí ngầu

Mơ chân trời xa lắc:

Sớm được hưởng sang giàu.

Anh hùng, liệt sĩ..." huênh hoang đâu rồi?

Toàn nòi cộng sản "bê tôi"
Làm chi đề "Chữ" lồi thối, toi bời?
Việt, Tàu cờ đỏ máu tươi
"Nhân dân làm chủ" sao người xanh xao?

Nằm chơi, mặt "bác" hồng hào
Cả Nhà "lao động", tiền vào đi đâu?
Ăn chơi cán bộ đi... đầu;
Xếp hàng rông rảnh, dân râu: -**Tiến? Lui?**

"Tiến lên" thua cả thụt lùi!
Sáng trung tư bản. Tối thui Nhà Minh!

Ý Nga*28.5.2017

*"TIẾN LÊN! TOÀN THẮNG ẮT VỀ TAI!" > Khẩu hiệu VC

***THEO** *https://vi.wikipedia.org/wiki/Ch%C3%B3_ch%C4%83n_c%E1%BB%ABu_%C4%90%E1%BB%A9c

BERGER: Chó chăn cừu của Đức, còn gọi là chó **Alsace**, (tiếng Đức: *Deutscher Schäferhund*) là một giống chó cỡ trung bình. Tại Việt Nam, giống chó này được gọi là **chó Berger**, phiên âm từ **tiếng Pháp** *berger* cũng có nghĩa là chó chăn cừu, **gia súc**.

Có sức mạnh, thông minh và tuân thủ mệnh lệnh trong huấn luyện, chúng thường được dùng trong lực lượng **cảnh sát** và **quân sự** vì rất trung thành và có bản năng bảo vệ chủ.

EM DUY NHẤT MÀ!

(Trích tuyển tập TÌNH CUỒI NÈ ANH sẽ xuất bản)

*

Em làm hoàng hậu ở đâu
Đầu này cũng hứa muôn tâu theo hầu
Dẫu em cạo trọc, bôi dầu
Tron tru, mặc sức đêm thâu dày vò.

Xoắn chi sợi tóc vòng vo
Thương quân vương nhé, theo dò qua sông?
Anh về xin phép Bà, Ông
Trầu, cau, trà, bánh, vôi nong đủ mâm.

Thứ phi, thứ thiếp? Sai lầm!
Bán thân, phí sức, thặng trầm sao nuôi?
Á Nghi*27.5.2017

Những âm thanh mê hoặc
Hai vương chiếu gần nhau
Mùi mồ hôi nồng nặc
Tiền rời túi thật mau.

Kẻ thắng cười sảng sặc,
Ông bà thua, nuốt đau
Nổi tam bành, lục tặc
Quên bài học đã lâu:

Túi lép hoài không chắc
Càng "lắc" càng mảy cau,
Càng "đậu" càng bé tắc
Thua đau, thua muôn màu.
Tháng này con chết chắc!
Ý Nga*26.5.2017

ĐÔI TÌNH NHÂN CHIM

Trong vườn có đôi chim xinh
Chúng thường âu yếm tự tình bên nhau
Chàng trồng đa cảm dạt dào
Ria lông, rẽ tóc... Ôi Wow!!! Ga lãng.

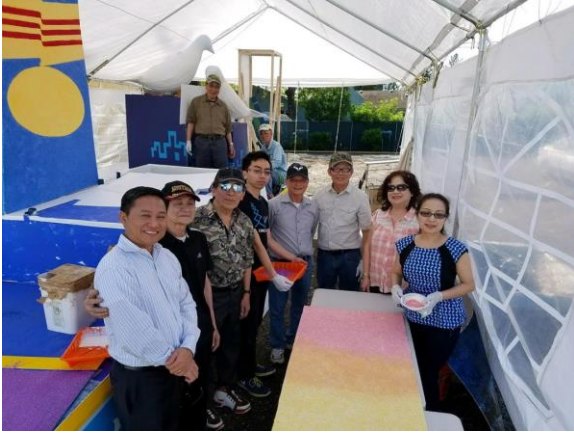
Nàng mái vai tựa, xoắn chân
Lim dim đôi mắt khè khàng... So cute
Chiếc đuôi lướt thướt mượt yêu
(Lúc nàng làm dáng liu xiu hồn chàng)

Bỗng hai trở giọng hót vang
Oanh vàng pha với giọng khàn khàn. Hay
Thức ăn nước uống thay ngày
Niềm vui phục vụ cặp tài tử chim.

Kiều Mộng Hà

Austin may 26.2017

Những Người Làm Thợ Vịn

Khi đóng phim, diễn kịch, tâm lý con người vẫn thích làm diễn viên chính, kếp chính, đào chính hơn là làm diễn viên phụ, đào phụ, kếp phụ, kẻ nhắc tuồng đứng sau cánh gà, người chạy thay đổi phong cảnh, v.v.

Khi đi dự thi hoa hậu áo dài, hoa hậu thế giới, v.v. người sung sướng, mừng rỡ, hạnh phúc nhất là người được đoạt giải nhất và đăng quang làm hoa hậu, chứ quý cô á hậu thì “buồn năm phút” là cái chắc rồi.

Thật tình, ai cũng thích được làm nhân vật chính hơn là nhân vật phụ. Nhưng mỗi vai trò, mỗi vị trí đều có niềm vui nỗi buồn của nó. Quan trọng là mình có vui chấp nhận vai trò mà

mình đang phụ trách hay không mà thôi. Những người làm thợ vịn, đóng vai phụ này có vai trò quan trọng cũng không kém vì họ đã góp sức, giúp người thợ chánh được nổi bật và thành công tốt đẹp. Bạn có đồng ý với tôi không?

Tuần vừa qua, vợ chồng chúng tôi đi làm thợ vịn phụ giúp làm xe hoa cho buổi diễn hành Rose Festival vào ngày 6-10-2017 sắp đến. Năm nay quý sư ở Tịnh xá Minh Quang, tọa lạc nơi số 14719 SE Powell BLVD Portland, OR 97236 cho phép ban tổ chức làm xe hoa của CDVNOR được phép sử dụng bãi đậu xe phía sau chánh điện để làm nơi làm xe hoa. Xin tán thán công đức ủng hộ và giúp đỡ của quý sư trụ trì Tịnh xá Minh Quang.

Đến nơi, chúng tôi đã thấy nhiều “thợ vịn” đang kẻ sơn người phết, kẻ cắt người dán trang trí những hình ảnh dàn dựng trên xe hoa với chủ đề “Hoà Bình-Tự Do và Công Lý do họa sĩ Hoàng Kym thiết kế.

Sự hiện diện của người viết là đến để khích lệ tinh thần các thợ chánh, thợ phụ (trong đó có phu quân của người viết), chạy tới chạy lui bung nước, quét sàn, dọn dẹp vệ sinh, chuyện trò vui vẻ với mọi người để ban tổ chức làm xe hoa của CDVNOR lên tinh thần một tí vì “càng đông chúng ta càng vui nhiều”, càng hăng hái làm việc hơn lên. Smile!

Một số Phật Tử đi lễ chùa Minh Quang mừng Lễ Phật Đản cũng dừng chân khích lệ tinh thần quý vị đang làm xe hoa. Một số quý vị Mạnh Thường Quân cũng đã gửi tiền ủng hộ làm xe hoa luôn dù họ cũng đang ra công làm thợ vịn luôn. Bravo!

Trong giai đoạn hiện tại, đa số những người làm thợ vịn làm xe hoa là “các lão trượng” và “các lão bà bà” mà thôi, chứ chưa thấy sự xuất hiện nhiều của giới trẻ tại Portland. Có lẽ là quý vị này sẽ xuất hiện trong ngày diễn hành xe hoa chăng?

Xin các trường Việt Ngữ tại Portland, các cựu quân nhân, các đồng hương Việt Nam tại Portland và Vancouver, đừng phân biệt tôn giáo, vui lòng nhín một chút thời giờ đến góp công, góp sức, góp của, góp nụ cười, góp niềm vui, v.v. ủng hộ tinh thần Ban Chấp hành CDVNOR hoàn thành tốt đẹp công tác làm xe hoa

và diễn hành trong Ngày Rose Festival, thứ Bảy 10 tháng 6, 2017 sắp đến nhé vì đó là danh dự của Cộng Đồng Việt Nam tại Portland, Oregon, chúng ta cần phải cùng chung nhau góp sức giữ gìn mới được. Xin đừng thờ ơ, xin đừng hững hờ với các công tác cộng đồng địa phương nhé. Smile!

Cuộc đời được ví như là sân khấu. Mỗi người trong một thời điểm nào đó giữ một vai trò đặc biệt, là diễn viên chính trên sân khấu cuộc đời để đem lại sức mạnh, niềm vui, nụ cười đến cho nhiều người khác.

Hy vọng giới trẻ với bầu nhiệt huyết và tinh thần phục vụ công ích xã hội sẽ thành công nhiều hơn chúng tôi ngày xưa vì tài năng, sự hiểu biết về khoa học kỹ thuật của những người bạn trẻ này hơn chúng tôi ngày xưa nhiều lắm. Tất cả chỉ cần trái tim tình cảm và tấm lòng phục vụ tha nhân mà thôi, Bạn đồng ý chứ?

Người viết xin mời quý bạn đọc hai mẫu chuyện dưới đây về sự thương yêu giúp đỡ lẫn nhau để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay nhé.

ĐÀN VỊT TRỜI

Vào những mùa đông, chúng ta thường thấy hàng đàn vịt trời bay thành hình chữ V, bay hàng trăm dặm từ Bắc xuống Nam để tìm nơi ấm cúng.

Các nhà khoa học đã khám phá rằng những đàn vịt trời đó có những quy luật di chuyển rất đáng cho chúng ta suy gẫm về tinh thần đoàn thể.

1. Mỗi khi con vịt vẫy cánh bay, chúng sẽ tạo ra một luồng gió quyet và tạo ra một hấp lực nâng con vịt bay bên cạnh. Như vậy, khi chúng bay theo đội hình chữ V thì con nọ nương vào hấp lực của con kia, chúng có thể bay nhẹ nhàng hơn và tăng khả năng bay xa hơn gấp đôi.

Con người ta cũng vậy, nếu những người có cùng một chí hướng mà biết cách hợp quần thành những đoàn thể hay cộng đồng để nương tựa nhau thì dễ đạt được những mục đích cao cả hơn.

2. Khi một con vịt bị xa rời khỏi đội hình thì nó sẽ cảm thấy bị đuổi sức vì phải tự lực nên nó lại phải cố gắng bay vào trong đội hình để nương tựa vào hấp lực của những con vịt bay trước.

Nếu chúng ta biết siết chặt hàng ngũ, không xa rời đoàn thể hay cộng đồng thì sẽ có lợi lớn.

3. Riêng con vịt bay đầu đàn là không được hưởng hấp lực của bạn đồng hành nên nó rất chóng mỏi mệt. Khi nó mệt thì nó sẽ bay xuống nương vào đội hình và sẽ có con vịt khỏe mạnh khác bay vào vị trí dẫn đầu. Cứ như vậy, thay đổi trong suốt ngày bay.

Trong cộng đồng con người cũng vậy, vai trò lãnh đạo luôn luôn được thay đổi tùy theo tình thế, theo tinh thần dân chủ.

4. Trong khi bay, chúng thường lên tiếng kêu quác quác để thúc dục nhau bay theo kịp một tốc độ.

Trong các đoàn thể, người ta phải biết nhắc nhở nhau để giữ vững tinh thần hay thắt chặt tình đồng đội. Trong quân ngũ, các quân nhân thường lên tiếng đếm hoặc hát để tất cả đoàn đi theo nhịp quân hành.

5. Khi một con vịt bị đau hay bị bắn trọng thương phải rời khỏi đội hình thì sẽ có hai con vịt đồng hành rời theo để nâng đỡ và bảo vệ. Hai con đó ở bên cạnh con vịt yếu kém cho đến khi tự bay được hoặc bị rớt chết thì chúng mới bỏ bay theo đoàn vịt khác.

Lời bàn: Chúng ta hãy suy gẫm tới tình đồng loại và những quy luật của đàn vịt trời mà thương yêu đùm bọc giúp đỡ lẫn nhau trong cùng một gia đình "chị ngã em nâng", trong một cộng đồng hay đoàn thể.

(Trích trong Chicken Soup for the Soul)

Xin kính chúc những "người thợ vịn" mà người viết có duyên gặp gỡ trong đời nhiều sức khỏe, sống an lạc với cái Tâm thiện lành của quý vị để cuộc đời này còn một chút gì để thương. Smile!

TIẾNG VANG

Hai cha con nọ đang đi men theo triền núi. Bỗng người con trai nhỏ trượt chân và ngã, em la lớn lên “Ồi chao!”. Em lấy làm ngạc nhiên khi thấy ở miền núi xa có tiếng ai nhái lại “Ồi chao!”. Em tò mò la lên “Người là ai?” thì em nhận lại tiếng nhái lại “Người là ai?” Tức giận quá, em quát lên: “Quân đồn mặt!” thì em lại nghe tiếng nhái lại: “Quân đồn mặt!”.

Em nhìn người cha và hỏi “Thế là thế nào hở cha?” Người cha mỉm cười và nói: “Này con hãy xem đây”.

Nói rồi, ông nói lớn lên: “Anh hay quá!” thì nghe tiếng trả lời “Anh hay quá!”. Rồi ông lại la lên: “Anh tuyệt vời quá!” thì cũng nghe tiếng trả lời “Anh tuyệt vời quá!”

Người con ngạc nhiên nhưng cũng vẫn chưa hiểu. Người cha ôn tồn giảng : “Đó là tiếng vang con ạ! Khi có những khoảng trống rộng rãi như ta có trước mặt đây thì các tiếng động lớn hay tiếng nói lớn nó sẽ dội lại như vậy.

Con nói những lời tức giận thì nó sẽ dội lại những lời tức giận, cha nói những lời đẹp đẽ thì nó sẽ dội lại những lời đẹp đẽ!

Ở đời cũng vậy! Đời là sự dội lại của các hành động của chính ta. Khi tâm ta có lòng từ bi thì chúng ta sẽ nhận lại sự yêu thương. Khi ta hành động những điều xấu thì nỗi bất hạnh sẽ lại xảy đến cho chính chúng ta.”

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Mời quý bạn vào xem Youtube Chỉ Có Một Tấm Lòng của cho vui rồi cùng đi làm thợ vịn với vợ chồng Minh và Sương Lam nhé. Smile

Youtube Chỉ Có Một Tấm Lòng
<https://www.youtube.com/watch?v=F5hwCY-DTY0>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 370-ORTB 52427)

NGƯỜI TÌNH MẶT VUÔNG

Này dấu yêu người em trót thương
 Tâm hồn vương vấn suốt canh trường
 Xa một lúc, lòng sao nhung nhớ
 Tràn đầy tâm tưởng mảnh tình vuông

Hỡi dấu yêu người tình mộng tưởng
 Dệt tình mơ trong cõi vô thường
 Tình anh đó tình yêu vô lượng
 Sáng tựa trăng, óng ánh mặt gương...

Em sợ tình mong manh khói sương
 Chiều thu lá úa nỗi buồn vương
 Hay đông lạnh lẽo rơi đầy tuyết
 Không còn ánh điện dẫn đưa đường...

MỪNG NGƯỜI DÉP CHỮA ĐÚT QUAI

Hỏi người xách dép chạy đâu?
 Đeo toàn bạc cắc cả râu nặng nề.
 Bảo rồi: ty nạn đừng về
 Quốc Gia, cộng sản vụng về học thêm?

*

Cộng ăn chả, chẳng trả nem
 “Ruột-non-ngàn-dặm” tiền đem về hầu
 Cung bao nhiêu đủ mức cầu?
 Nào đâu một đảng! Việt, Tàu cả hai.

*

Hứa nha anh! Giữ mãi tình nồng
Ngày hè ấm áp nắng mênh mông
Bên anh, em thấy đời tươi mới
Tình ta trong sáng...Giấc mơ hồng.
Phạm Thị Minh-Hung

Cảm tác khi đọc “Đóa Mai Vàng” của nguyễnthịmátnâu

Thương cho những đóa mai vàng
Xuân về nở rộ, bẽ bàng người đi
Giận người ôm mối tình si
Miệng để (kia) làm gì, sao chẳng nói ra.
Hừ.... ngu quá? Phải không bà Mất Nâu?
Sao Khuê

Sao Khuê ở tận mãi đâu
Lại thương cái đóa hoa màu vàng ươm
Kể đi thì cũng đoạn trường
Để người ở lại sầu vương cõi lòng
Sao trời lấp lánh thật trong
Sao Khuê năm cánh diêm hồng Canada
nguyễnthịmátnâu

Còn tui ở chôn thật xa
Đọc bài cũng tiếc cho hoa Mai Vàng
Chữ tình để lại bẽ bàng
Người đi, kẻ ở lỡ làng, khổ thay
Nên tu, tránh cảnh đắng cay! hihhi...
PThúy

"**Nên tu, tránh cảnh đắng cay**"
Đỡ vay đỡ trả, kiếp này bình an
Cám ơn thương "Đóa Mai Vàng"
Của "Cô Gái Việt" ... đa mang tình trần.
nguyễnthịmátnâu

Tình trần một gánh đa mang
Các cô gái Việt giữa đàng gặp nhau
Rằng duyên hội ngộ đã lâu
Montreal, hẹn gặp, dưới bầu trời thu
Người ơi, đến nhé, tôi chờ...
Sao Khuê

"Người ơi, đến nhé tôi chờ"
Lời thơ sao lại mộng mơ thế này
Qua cầu gió vẫn cứ bay
Có duyên hội ngộ có ngày gặp nhau.

Mừng người dẹp chữa dứt quai
Đôi chân lành lặn, hình hài còn nguyên!
Ý Nga*25.5.2017

BIẾT RỒI

Gãi đầu muốn tróc cả da
Vẫn chưa nói được cho ra chuyện mình
Hoàng hôn hẹn tới... bình minh
Theo em cung kính chùa đình đọc kinh.

Thông minh vẫn cứ u minh
Hôm nào can đảm thưa trình lại... run
Ăn gà-không-nuốt-dây-thun
Mà sao run rẩy nhập môn cửa Tịnh?
*

Hôm nay quyết chí tử sinh
Để lâu ảm ức, bụng phình rõ to!
-“*Dạ thưa...*” lễ phép thăm dò
Cuối cùng cũng chỉ... hẹn hò ầu ơ
Trăng à! Khuya lác, khuya lơ
Tại sao Thỏ Đẻ ốm ờ, lửng lơ?

Dung không một cách bất ngờ
Thẹn thùng em nói vu vơ: -“**Biết rồi!**”
Biết rồi? Em nói giùm tôi?
Tôi mừng quýnh quáng, bồi hồi nhịp tim
Lại run... rẩy, lại lạng im,
Hai người ngưỡng ngưỡng tay tìm bàn tay...

Có ai từng thấy Thỏ say?
Riêng tôi đã thấy ngất ngây thế nào!
Hỏi nàng: -**Biết... tự thuở nao?**
Nàng cười ý nhị: -*Trăng sao mách giùm*
Hoa yêu trở nhánh cả chùm
Nở thơm trường lớp, um tùm làng thôn
Cần chi vung vít loạn ngôn
Em... thương... nét đẹp tâm hồn của anh...

Cám ơn xoài, khế, me, chanh
Không theo lẩn quẩn loanh quanh môi nàng
Ngọt ngào em kể dịu dàng
Mà tim tôi đập rộn ràng nhịp yêu
Mạch nha pha mật mỹ miều
Thỏ say men lạ, biết... liều nộ hôn...
*

Biết rồi! Biết... đại hay khôn:
Tâm ta thành thật trường tồn tim em.
Á Nghi*23.5.2017

Mùa Xuân Hoa Kỳ

Mới hơn 6 giờ nắng đã xuyên qua cành lá, chim hót líu lo, sân cỏ, khóm hoa còn ướt đẫm hơi sương. Trời xanh trong vắt. Sau khi thưởng thức cốc nước ấm, Vân khoác thêm cái áo dài tay, chuẩn bị bộ vòng quanh trong xóm. Cô Mỹ trắng Cindy đổi diện nhà Vân đã chạy được mấy chục vòng xe đạp rồi. Ngày nào cô cũng đi xe đạp cả ½ tiếng xong mới lái xe đi làm việc. Vân không đi làm nhưng cũng đi bộ sớm cho mát và vắng người vì đến khoảng 9-10 giờ là có nhiều người đi trên lề đường, phải tránh né hay chuyện trò mất thì giờ. Họ đẩy xe cho con đi dạo, dắt chó đi vệ sinh hay cũng chậm rãi đi bộ như Vân. Dự báo thời tiết cho biết hôm nay 82 độ F nhưng buổi sáng vẫn hơi lạnh lạnh, tốt nhất là nàng mang theo chiếc áo dài tay.

Vân không được đi nhiều nơi tại xứ Cờ Hoa này nhưng riêng vùng Hoa Thịnh Đốn nàng thích mùa xuân vì khí hậu, cảnh vật thật tuyệt vời. Nhà nhà sân cỏ xanh mướt, lá non đầy cành, nơi nơi hoa đủ màu xanh, đỏ, tím vàng, tươi thắm rực rỡ. Những cành cây khẳng khiu trơ trụi như chết khô vào mùa đông lạnh lẽo nay đã hồi sinh, ra hoa ra lá. Tạo hóa thật nhiệm màu, con người dù văn minh đến đâu cũng không theo kịp:

*Xuân của đất trời xuân đi rồi đến,
Xuân của loài người, xuân đến rồi đi*
Ngọc Dung

Nếu con người cũng hồi sinh như cây cỏ thì chỗ đâu chứa cho hết, Vân trầm nghĩ.

Xuân về, các tư gia, các công viên cũng hấp dẫn vui mắt hơn nhiều: hết mùa hoa đào đến hoa ứat kim hương, dogwood, hoa đỗ quyên,... Cảnh vật xinh đẹp, khí hậu ôn hòa, không khí trong lành, đi bộ ngắm cảnh trời xanh gió mát không khí tươi vui thật thích thú và thoải mái. Tuy nhiên đôi khi cũng có những hôm trời mưa, âm u cả ngày. Những hôm đó Vân ở nhà không đi bộ. Mưa tháng tư để tháng năm có hoa đẹp. Nếu không mưa cảm chắc là cỏ sẽ kém xanh và hoa sẽ không đẹp rực rỡ dù bỏ công tưới nước hàng ngày. Mùa xuân và mùa thu đẹp nhất trong năm vì mùa hạ nóng quá và mùa đông lạnh tái tê.

Theo Vân biết thì Cựu Kim Sơn mùa nào cũng đẹp. Mùa hè không thấy nóng và mùa đông không quá lạnh, phong cảnh cỏ hoa mùa nào cũng rực rỡ, xanh tươi, con đường Lombard uốn khúc đầy hoa hồng to nhiều màu sắc, cây cầu Golden Gate thơ mộng nổi tiếng cả nước (hay năm châu?), vườn thực vật cỏ hoa xanh tươi suốt bốn mùa, thêm xe điện có dây kéo (cable car) đặc biệt lạ mắt chuyên chở hành khách tiện lợi không thua gì xe buýt ở Washington DC. Ngày nay không biết loại xe này có còn tồn tại hay đã thay thế bằng loại xe khác?

Đất lành chim đậu đồng bào Việt Nam cư ngụ vùng Cali nhiều nhất so với các tiểu bang khác. Có lẽ các địa phương mỗi nơi có mỗi đặc điểm nhưng Vân chưa đặt chân đến không dám lạm bàn. Chị bạn thường đi chung với Vân bảo: “*Đất nước Hoa Kỳ phì nhiêu, cỏ cây tươi tốt, thiên nhiên ưu đãi còn Phi Châu đất đai khô cằn, trẻ con, người lớn thiếu ăn, không đủ dinh dưỡng gầy ốm tong teo...*” Tôi nghĩ chị nói thật vì chị đã theo con làm việc Phi Châu và ở đó cả năm.

Vân chợt nhớ sau 1975 có thời gian gia đình Vân như các gia đình khác Sài Gòn cũng thiếu ăn. Không dám mua thực phẩm và trong tuần lễ ăn mì sợi thay cơm 1 hay 2 lần. Phường khóm bán nhu yếu phẩm, thức ăn tùy

theo số người nhiều ít trong gia đình (theo hộ khẩu). Ai ăn khỏe thì thiếu và ai không thích ăn mì thì đòi cho nhau lấy tiền mua gạo ăn. Mì do bột mì viện trợ Mỹ còn lại và trong xóm có các cô gái tham gia tổ mì sợi thì khỏi làm công tác lao động khác. Thời gian đó cũng hãi hùng cho số lớn gia đình miền Nam, quân nhân, công chức,... Các ông và số nhỏ quý bà đi tù cải tạo, con cái thiếu thốn nheo nhóc nhất là những người có con mọn hay chỉ có chồng là người duy nhất đi làm kiếm gạo nuôi cả gia đình.

Ông Xã yêu quý của Vân cũng đi tù, chắc tại số vì khoảng 20 tháng tư 1975, anh cả Vân có phương tiện đi tản rú đi nhưng anh Xã từ chối. Bà nội các cháu già yếu, xa quê hương biết chừng nào mới có cơ hội trở về thăm cụ. Thôi thì đành. Sau đó anh Xã phải đi tù cải tạo và khoảng 4 tháng sau, Vân và con trai 13 tuổi, 3 giờ sáng lục đục thức dậy đón xe đò đi thăm nuôi anh. Vài năm sau anh được thả nhưng phải về thôn quê sinh sống “lao động”, không được ở thành phố. Vân thảng thảng, với sự đồng ý Hiệu trưởng, nhờ đồng nghiệp đứng lớp dạy giùm, đến phường khóm xin giấy phép đi thăm anh Xã.

Từ Sài Gòn đi xe đò chật như nêm, Vân đi về đến tỉnh nhỏ còn phải đi xe lôi thêm ½ tiếng mới đến nơi anh Xã cư ngụ. Đường xa có khi xe bị hư nằm ụ, sửa xong cà rịch cà tàng tới tỉnh trời đã tối, không còn xe lôi. Vân phải ngủ nhờ nhà bà con ngoài chợ, sáng hôm sau mới vào tới làng. Đêm ấy kể như anh Xã mất ngủ, lo lắng, mong chờ... Tình trạng kéo dài cả năm. Vân một lòng mang ơn đa tạ các đồng nghiệp như anh Hối, chị Bích Hà... đã thay Vân đứng lớp thời gian Vân đi thăm anh Xã ở thôn quê. Về sau trường thiếu thầy giáo, anh Xã được trở về với phần trắng bảng đen như cũ. Nhưng một số lớn học trò từ miền Bắc vào ra mặt không nể nang gì ông thầy “nguy”.

Anh Xã có ý định vượt biên từ ngày mới ra khỏi trại tù, nguy hiểm cũng mặc kệ. Phường khóm công an thường đến gõ cửa khám nhà vào lúc giữa đêm, đi từ cửa trước ra nhà sau, tìm tòi cái gì họ không nói làm sao biết? Ai dám bảo đảm anh không bị tù lần nữa? Thôi thì tìm đường vượt biên cho chắc ăn. Đi hụt 2 lần, mất tiền nhưng may không bị bắt. Lúc anh Xã đi tù, bà Nội buồn và lo, nếu vượt biên thành công có lẽ Cụ cũng yên tâm thôi. Ngoài ra cháu trai rồi sẽ đến tuổi đi nghĩa vụ đánh Campuchia là điều bà Nội và gia đình lo lắng. Lúc Vân kể chuyện vượt biên với cô bạn thân, sau này là chủ nhiệm tờ báo Phụ Nữ ở Cali, chị bảo: *“bạn nên đi, quê hương không còn hợp với bạn nữa, còn mình như con dao phay, thái cũng được, băm cũng được... Chúc bạn thành công.”* Lần ấy mình thành công thực vì đi bán chánh thức do nhà nước tổ chức, cảm ơn lời chúc lành của chị.

TÌNH BẰNG HỮU

Vân muốn đi mà không đủ tiền. Xé lẻ để anh Xã và con trai đi trước thì anh Xã không đồng ý, anh nói đi cùng để chìm tàu thì chết một lúc cho có bạn. Một hôm bạn anh Cả của Vân nghe tin anh Xã về Saigon đi dạy đến thăm. Trước, anh là chủ hãng nhập cảng đồ phụ tùng và vỏ ruột xe hơi đường Trần Hưng Đạo. Khi cờ đỏ phát phối các công sở, quân miền Bắc vào Nam, anh chị hiến cửa tiệm cho Đảng và Nhà nước, chờ giấy tờ bà con bảo lãnh đi Pháp, anh còn căn nhà 3 tầng để ở nhưng đồ đạc lớp bán lớp cho nên cũng gần như trống trơn. Thế mà cũng bị công an đến đuổi mọi người đi ra và tịch thu nhà, chỉ được mang theo cái túi sách nhỏ đựng quần áo mà thôi. Anh chị đến ở nhờ nhà người thư ký cũ của hãng.

Khi biết anh Xã và Vân muốn vượt biên nhưng không đủ tiền, chiều hôm ấy anh chị trở lại và mang cho Vân 20 lượng vàng, đủ cho 2 cha con vượt biên. Vân không biết anh chị vay mượn hay trước đây đã cất dấu ở đâu. Anh khuyên anh Xã và con trai đi trước để trường hợp thất bại quay về còn nhà để ở. Nếu đi cùng một lúc công an sẽ tịch thu nhà, rủi bị bắt trở về sẽ trở thành người vô gia cư vì không còn nhà. Vàng thì đến xứ tự do làm việc sẽ có tiền trả lại anh chị, bao giờ cũng được, nếu không có cũng không sao, kể như quà tặng.

Anh chị đông con, 5 người, giờ là đã là người vô gia cư. Lòng hảo tâm của anh chị làm Vân cảm động và ghi ơn nhưng Vân không dám nhận vì anh không phải ruột thịt họ hàng chi. Anh chị cho biết anh còn nhiều bà con ở Sài Gòn nên không lo đói. Vài ngày sau có chủ tiệm vàng quen ở Mỹ Tho lên Sài Gòn tìm rú anh Xã và Vân đi bán chánh thức, chuyến đi do nhà nước tổ chức nên không lo bị gạt. Người lớn 16 lượng, trẻ ½ giá. Ông bà sẽ ứng trước, đến nơi trả lại sau, như là cất tiền giùm vì ông bà không thể đem một số vàng lớn theo được. Ông đã rú được vài bà gia đình quen biết tin cậy rồi. Anh Xã và Vân bằng lòng liền và mời anh chị L. đến nhà

gởi trả lại 20 lượng vàng. Anh L. tặng anh Xã cái đồng hồ anh đang cất trong túi, phòng xa khi cơ nhỡ. Thật vậy, đến đảo Hải Nam, Vân bán đồng hồ lấy tiền mua thêm thức ăn.

*Vàng rònng trả lại, nghĩa nằm lòng
Tay trắng không nhà vẫn hảo tâm
Chẳng phải họ hàng nhưng bạn hữu
Một miếng đời lòng bằng gói no...*

VƯỢT BIÊN

Cả nhà lên Biên Hòa từ đêm trước để sáng hôm sau xuống tàu rời xa quê hương. Các con đến thăm bà Nội như bình thường, cầm đĩa nào khóc hay mũi lòng, không cho bà biết đi vượt biên. Tàu lẽ ra chở 700 người nhưng nhét 1400 nhân mạng. Khi đi có mấy công an đưa tiền và cầm cái hộp giấy cho bà con bỏ tiền VN vào vì mấy ông đó cho là qua xứ lạ tiền VN vô dụng. Có người để tiền lại có người cầm theo luôn.

Lên tàu, gia đình nào đến trước thì được ở trên boong tàu mát mẻ, ai đến sau phải xuống dưới hầm thì rất ngột ngạt. Tàu không đủ chỗ nằm phải ngủ ngồi. Thức ăn, nước uống hạn chế. Có người say sóng

nôn mửa tùm lum. Trẻ con, người già bị ốm. Có một người té xuống biển mất tích, ban đêm, biển rộng biết đâu mà tìm. Vài ngày lại thấy tàu biển chạy vòng tròn, vòng tròn mấy vòng, bà lão, em bé... chết vì say sóng, bệnh tật... Họ làm lễ “thủy táng” người chết. Khi tàu đến Hongkong họ bắt mọi người gội đầu với thuốc sát trùng trước khi vào trại. Không tắm gội hàng chục ngày trên tàu hầu như người nào cũng có chí, hôi hám...

TRẠI TỊ NẠN HONGKONG:

Gia đình Vân ở trại tị nạn Hongkong 6 tháng trước khi được đi định cư tại Hoa Kỳ. Ai định cư ở Pháp hay Úc thì nhanh hơn, có thể 3 hay 4 tháng là rời trại tị nạn. Các hãng xưởng bên ngoài vào trại tìm người làm công việc ráp các món đồ chơi, các vật dụng bằng nhựa theo lối dây chuyền, 15 tuổi là được nhận. Đối với người tị nạn, Hồngkong là thiên đường. Cao ốc san sát dọc theo con đường, thức ăn nấu chín, trái cây ngon lành bán la liệt đầy vỉa hè giá phải chăng. Ra khỏi cổng trại tị nạn là có xe bus hai tầng đưa đi khắp nơi, lên núi, vào thị trấn, ra bãi biển, giá vé thấp vì chỉ người bình dân dùng. Metro và trạm metro rất sạch sẽ tiện nghi, sạch hơn là trạm metro Nữ Ước. Người tị nạn ra vào trại thoải mái nhưng không được vắng mặt ban đêm. Anh Xã yêu quý của Vân không đi làm mà dạy Anh văn cho trẻ em trong trại, được học trò rất quý mến. Ngoài ra anh còn điền đơn, thông dịch cho bà con kém Anh ngữ.

Ở trại tị nạn lâu ngày có chuyện tình cảm nam nữ nảy nở... Có người đã có gia đình vợ con còn dính lứu yêu thương gái độc thân và chuyện ghen tuông xảy ra om sòm, ban trật tự phải can thiệp. Tị nạn bao gồm người Tàu, người Việt miền Nam và cả miền Bắc, họ trốn đi từ Hải Phòng nên đến Hongkong nhanh hơn nhóm tàu của Vân. Ngoài ra có các cô độc thân ra ngoài đi làm, ăn diện yểu điệu thực nữ trông vui mắt nhưng là đề tài bàn tán cho quý bà nội trợ nhiều thì giờ dư trong trại. Nếu Vân biết viết tiểu thuyết sẽ có lắm đề tài...

ĐỊNH CƯ HOA KỲ:

Gia đình Vân rời Việt Nam vào tháng 4, đến Hoa Kỳ vào tháng 12 vào lúc vợ chồng cô em có việc vắng nhà. Anh giáo sư TQQ, bạn gia đình cô em mặc áo khoác dày và dài ra phi trường đón về nhà, người vợ thì đưa đi siêu thị mua sắm những thức lặt vặt cần thiết. Xin cảm ơn hai ông bà. Đường phố trắng xóa toàn là tuyết chưa

tan từ trận tuyết ngày trước, vắng vẻ, buồn hiu so với Hongkong lúc nào cũng đông đúc, nhiều xe và người. Đường vắng, đất lạnh nhưng tình nồng.

Vân ở chung với vợ chồng người em cho đến khi có việc làm tử tế, có lợi tức vững vàng mới dọn ra riêng, có thể cả năm hay hơn. Bà cụ mẹ chồng cô em vui tính, có người chuyện trò, cụ thích lắm. Cụ bảo cả nhà bận bịu người lớn đi làm, trẻ con đi học, nhà vắng quá. Cụ chỉ làm bạn với cái radio tiếng Việt và xem phim bộ. Cuối tuần cả nhà mới xum họp và được con đưa đi đây đó hay đánh chẵn với các bạn già.

Đi chợ Mỹ cụ nói tiếng Việt tình queo. Có hôm đi chợ Safeway, cậu Mễ trong siêu thị định mang thùng cam đi nơi khác. Cụ giữ tay cậu ấy lại bảo: “*Huờm cho tau chọn mấy quả dẽ*”. Thế là cậu ấy dừng lại chờ cho Cụ chọn xong mới đem đi nơi khác. Lúc mới đến Mỹ con trai có đưa Cụ đến nhà thờ để học tiếng Mỹ nhưng sau đó Cụ chê, bảo: “*Nó nói uốn lưỡi như người nói ngọng, tau không bắt chước được.*” Từ đó cụ không đi học nữa nhưng cụ vẫn nhớ tên đường theo cách riêng để chỉ các cháu khi chúng đi sai.

Tóm lại nước Mỹ thật tuyệt vời, là mùa xuân đem tươi vui không những cho vạn vật cỏ cây mà cho cả những người đến từ các quốc gia khác. Họ đi học khỏi đóng tiền mà lại được tiền. Người già lãnh tiền trợ cấp hàng tháng, bệnh tật được sở xã hội mướn người chăm nuôi. Có người đưa đi bệnh lúc ốm đau khỏi mất tiền. Các phụ nữ độc thân, nghèo có con mọn được chánh phủ cho tiền nuôi con hàng tháng và có nơi giữ trẻ để người mẹ tiếp tục đến trường. Giáo chức người Mỹ ân cần, tận tâm, dân Mỹ đúng giờ, tự trọng. Tôi chưa thấy người Mỹ làm việc bồi bác, dối trá dù là người lao động như thợ điện, thợ sửa ống nước,...

Nước Mỹ là thiên đường của người tị nạn, là ước mơ, mùa xuân của những ai hiểu học, cầu tiến,... Có lẽ các nước văn minh khác cũng tốt đẹp như Hoa Kỳ. Cầu mong các quốc gia trên thế giới đều được sung túc, tiện nghi và giàu lòng nhân ái như Hoa Kỳ để những người tị nạn kém may mắn có nơi nương tựa, có cơ hội làm lại cuộc đời.

Ngọc Hạnh

Mùa Xuân 2017

ĐÓA MAI VÀNG

Đường dừng lại một giây, rồi thong thả len lỏi trong rừng mai. Gọi rừng cho xôm chừ thật ra vườn mai chùng non trăm gốc. Mai đủ cỡ lớn nhỏ và đủ tuổi, gốc nào cũng khỏe mạnh đầy sức sống. Tháng mười ròi, người ta bắt đầu tỉa xén, phân loại và bón thúc để kịp mang ra chợ tết. Những lá mai xanh rì rào trong nắng, người chủ vườn nhặt bỏ từng chiếc lá già vàng cỗi và nâng niu từng chiếc lá xanh. Những lá bị sâu đục lỗ chỗ được ngắt bỏ, Đường tha thân nhìn ngắm sinh hoạt âm thầm của khu vườn mai rợp mát. Người chủ vườn lặng im làm việc, Đường thanh thoi ngắm nhìn mai. Bỗng một cánh chim sà xuống, mổ nhanh một nụ hoa đang nở, một đóa mai nở sớm gần đó rụng một cánh rơi xuống đất. Đường cúi xuống lượm nó để trên lòng bàn tay. Cánh hoa mong manh, Đường nhìn thấy rõ đường gân nhỏ trên cánh hoa, màu vàng như chuyển động giữa lòng bàn tay Đường trong màu nắng hanh vàng. Trong khoảnh khắc, quá khứ hiện về trong cánh mai nhỏ xíu...

Đường là sinh viên Mỹ thuật. Yêu hoa, thích vẽ hoa, thích những gì mong manh tươi sáng. Và trong kỳ thi cuối, Đường đã được Thu, em gái của Sự bằng lòng đứng làm người mẫu cho Đường vẽ. Thu với mái tóc ngắn, dày và mềm rũ, hôm ấy đã cài một đóa mai vàng trên tóc. Màu hoa vàng nổi trên mái tóc óng mượt như nhung, sao đẹp lạ. Đường đã ngẩn người trước sắc thái thanh thoát hồn nhiên đẹp như trong mộng ấy, chưa kể tay Thu còn nâng một nhánh hoa mai và chúm môi hôn lên một bông hoa xòe nở.

Đường vẽ trong xuất thần, quên thời gian, không gian, quên cả những quanh, và nhờ bức tranh sống động tuyệt vời được Thu làm người mẫu, Đường đoạt giải danh dự hôm ra trường.

Đường không thể nào quên màu nắng chan hòa rực rỡ hôm ấy, màu môi hồng nhạt của Thu kẻ sát màu vàng rực rỡ của đóa mai vàng, bối cảnh sau lưng là nền trời xanh ngắt. Đôi mắt Thu long lanh màu hạt dẻ, trong như hạt thủy tinh...

Bây giờ trong vườn mai, mừng tượng lại tất cả, Đường vẫn thấy xúc động và run rẩy từ trong trái tim lan ra thân thể, hòa nhập vào không gian im vắng của vườn mai dịu nắng cuối năm như hôm nay. Những tia nắng nhạt đi, bước chân Đường tha thẩn và người chủ vườn lặng lẽ chia sẻ sự sống với những cành mai dưới sự chăm sóc hàng ngày của ông.

Bức hình vẽ Thu với đóa mai vàng năm xưa, tác giả và người mẫu cùng đứng bên giá vẽ có đặt tấm tranh linh động, được treo trong phòng Đường từ đây và trong phòng chỉ duy nhất một bức tranh ấy mà thôi.

Có lần nhìn bức tranh, Đường bảo Thu:

- Nhờ có bức tranh thần kỳ này mà phòng tôi có sức sống hẳn ra.

Thu nhí nhảnh nghiêng đầu nhìn Đường chăm chọc:

- Ai chẳng biết anh là tay vẽ tài hoa.

Đường đỏ mặt:

- Không, tôi muốn nói... nhờ có cô người mẫu, cực kỳ linh động và xinh đẹp.

Lần ấy, Đường tưởng mình có đủ can đảm để tỏ tình với Thu, nhưng rồi nhìn Thu tinh khiết quá, Đường lại đành nuốt xuống và chờ. Chơi thân với Sự và thăm đố ý em gái bạn. Có lần Đường thấy một người anh của bạn Thu đưa Thu về đầu ngõ, Đường suy tư vương vất mấy ngày. Thu thì như con chim oanh buổi sớm. Đường nhủ thăm mình “Khổ thể, nói ra thì khó, không nói thì nguy”. Để rồi bao năm tháng đi qua, Đường vẫn chỉ là người anh tài hoa, chịu khó chiều cô em gái hồn nhiên của bạn. Sự nhiều lần nhắc bạn “Mày liệu đây, tao không bảo đảm gì đâu.”

Thế rồi một buổi chiều, chiều 20 tết, hai anh em Sự đến. Sự thì nghiêm trang, Thu nhỏ nhắn trong màu áo hoa đào, má Thu ửng màu như thoa phấn, Thu vừa gần gũi vừa xa cách mong manh. Họ đến tặng Đường chậu mai chưng tết. Chậu mai chi chít nụ và lơ thơ lá, Thu tíu tít dặn dò:

- Còn 10 hôm là Tết, anh nhớ thăm chừng độ nở của nụ hoa rồi hãy tưới. Tưới nhiều tưới thúc, chưa Tết hoa đã nở. Tóm lại: Tưới nhiều nở sớm, tưới ít nở chậm. Anh ráng canh sao cho hoa nở đúng vào mừng một, sẽ hên suốt cả năm. Anh ráng nhé, mừng một sẽ em qua, chúc tết, lấy lì xì và ngắm hoa mai nở ...

Sự chẳng nói gì, ánh mắt anh chùng xuống.

Ngồi một lúc, đôi bạn bắt tay nhau từ già. Dáng Thu nhanh nhẩu đi cạnh người anh. Thu đi rồi, Đường vẫn lẩm nhẩm bài học vỡ lòng về tưới nước cho hoa mai nở. Anh thăm nhủ sẽ dành cho Thu một ngạc nhiên thật lớn về bài học cách tưới hoa mai. Ánh mắt Thu sẽ tròn vo khâm phục, bàn tay Thu sẽ nhí nhảnh nhận gói lì xì đỏ, mà anh cất công đi đổi những đồng bạc mới rồi vuốt ve để vào trong đó.

Mùng một, hoa mai nở vàng sáng một góc nhà. Tất cả các nụ nở đều, mầm lá non lưa thưa mơn mớn.

Rồi mùng hai, mùng ba... Đường ngắm hoa mai, lịm đi trong cái se se lạnh của buổi sáng còn vương mùi Tết. Gói hạt dưa mua đãi anh em Thu còn chưa mở, phong bao lì xì Đường dự định trao cho Thu kèm theo lời nói tỏ tình đứng đắn, còn để trên bàn....

Nhưng không bao giờ nữa, tất cả đã muộn màng!!

Tờ thư ngắn ngủi với vài dòng Thu viết vừa nhí nhảnh pha chút u buồn, Đường vừa nhận được:

Cali. tháng 02 năm 1983.

Anh Đường,

Em không ngờ tới 20 tết đó lại là buổi tối ba chúng ta gặp nhau lần cuối. Vì một lý do bất khả kháng, chính em cũng rất không ngờ... Thế là em lỡ dịp qua nhà xem hoa mai anh nở đúng ngày mừng một Tết... Em tin là hoa nở đúng vào ngày Tết... Anh nợ em một gói lì xì nhé. Anh Sự theo ba em qua Úc, em về với mẹ ở Cali. Trời Cali đang lạnh. Xứ người ta đẹp lắm, Cali đông người Việt... Nhưng chẳng có mai vàng!!

Chúc anh một mùa Xuân an lạc.

Đỗ Huyền Thu

Nguyễn thị Mắt Nâu

CHIẾC ÁO MÀU HOA ĐÀO

Từ trên gác nhìn qua khuôn cửa sổ, Lòng Kim chọt xôn xao.

Cây hoa đào góc sân trở bông lốm đốm. Màu hoa đào thật nhạt, mênh mang trong sắc chiều ảm đạm sau mấy ngày mưa.

Trời se se lạnh, bờ dậu xanh xanh, và các nhánh đào màu nâu nhạt xòe như nan quạt, trông mảnh khảnh, khẳng khiu, gầy guộc.

Nhìn thêm một lần nữa, Kim thấy mình râm ran hạnh phúc. Cái hạnh phúc nhẹ nhàng như mỗi lần nằm im trong bóng tối,

Kim thường tưởng tượng mình được lịm đi, lịm đi dần và trút hơi thở cuối cùng. Cái hơi thở cuối cùng tuyệt diệu!!

Những cành đào đã khô, tưởng chết, hôm nay lại bùng lên sức sống.

Trong khoảnh khắc Kim thấy mình trẻ lại, cùng lúc với quá khứ đào đạt tràn về. Kim nhớ:

Cái dáng cao gầy của bố... Chiếc bình sứ trắng... Con mèo đen ngái ngủ... Và chiếc áo màu hoa đào, món quà bất ngờ của bố...

Lần ấy chả hiểu bố vui gì, nổi hứng gọi Kim với chị Tuyên, cho tiền may áo.

Bố bảo:

- Bố cho hai đứa tiền đi mua vài may áo dài... đừng thông qua mẹ nhé. Chờ mẹ ‘duyet chi’ thì không kịp tết đâu!

Kim với Tuyên nháy mắt, ba bố con cười xòa.

Tội nghiệp mẹ, lúc nào cũng cân nhắc chi thu tài chánh gia đình, mẹ chỉ chỉ nhanh những khoản, theo mẹ là “nhu cầu”,

Còn những cái khác đều thuộc về xa xỉ, mà đã là “xa xỉ” thì câu mở đầu quen thuộc của mẹ thường là:

- Từ từ để mẹ xem cái đã.

Để mẹ xem, thì kể như “huề”, hoặc đôi khi sự việc trở nên mất thời gian tính...

Chiều hôm sau Kim và Tuyên hớn hờ mang hai xấp hàng về khoe bố. Chị Tuyên chìa ra xấp hàng màu xanh da trời, tíu tít:

- Bố ơi bố, bố có thấy màu xanh thiên thanh này ngọt lịm hay không?

Bố cười, gật gật đầu và quay sang Kim hỏi:

- Còn Kim, con chọn áo màu gì?

Kim e ấp chìa ra:

- Màu hoa đào bố ạ. Bố xem, cũng ngọt lịm như màu thiên thanh của chị.

Bố cười trừ:

- Ừ, cả hai màu cùng ngọt. Hai đứa đem đi may cho kịp tết.

Năm ấy Kim mười chín, cái tuổi đẹp nhất của đời con gái.

Và mùa xuân năm ấy có lẽ cũng là mùa xuân đẹp nhất đời Kim.

Mặc lên tấm áo màu hoa đào, Kim có cảm giác mình lớn và đẹp hẳn.

Đẹp trong ánh mắt thương yêu của bố và qua ánh mắt nhìn của những chàng trai.

Kim hạnh phúc, cái hạnh phúc đơn thuần, giản dị và trong sáng.

Thế mà thật oái oăm, hôm đi lễ chùa về, bị mấy lỗ lủng vì tàn nhang trên tà áo, Kim buồn muốn khóc.

Chị Tuyên nhanh nhẩu:

- Có mấy lỗ nhỏ xíu thôi mà... Để chị đi mượn mẫu hoa đào, mình mua chỉ màu, thêu chồng lên là hết. Có khi lại đẹp hơn nữa không chừng!

Kim ỉu xiu:

- Đành vậy chứ biết làm sao!

Thế là chị Tuyên đi mượn mẫu hoa về, hai chị em loay hoay in, vẽ, rồi thêu.

Mất nửa tháng, tà áo dài của Kim hoàn tất.

Những đóa hoa đào rơi rắc trên tà áo, chẳng đến nỗi nào!

Chị Tuyên cứ hát ư ừ “hoa đào rơi rắc lối thiên thai...”

Chị cố tình hát đổi “lá đào” thành “hoa đào”, xong xoa tay tấm tắc:

- Đẹp quá Kim ơi. Làm chị cũng muốn thêu vài bông lên tà áo xanh của chị.

Một lần nữa, Kim thấy mình hạnh phúc.

Nhất là hôm hai chị em đi phố, gặp Huy. Qua ánh mắt Huy, Kim có cảm tưởng những cánh hoa đào đang đù dạt tung tăng trên tà áo màu hoa đào, giữa khung trời ngập nắng.

Ánh mắt Huy âm áp, giọng nói Huy ngọt ngào.

Má Kim ửng hồng trong thế giới màu hồng thần tiên nhỏ bé. Kim rộn rã băng khuâng.

Và chính Kim cũng không ngờ, hai năm sau, Kim với Huy làm đám cưới.

Hôm đám hỏi, Huy đặt may cho Kim một chiếc áo màu hoa đào, thêu những bông hoa đào rải rác thật mỹ thuật trên tà áo.

Cái tỉ mỉ của Huy cho lòng Kim nở hoa hạnh phúc.

Tuyên bảo Kim mang hai tà áo thêu ra so sánh, hai chị em gật gù đắc ý bảo nhau:

- Tà áo mình thêu, tuy mộc mạc, nhưng nó huyền hoặc và có hồn !

Kim cười khi khi :

- “Mèo khen mèo dài đuôi”.

Hai chị em lại cười xòa. Và Tuyên cứ lái nhai nghêu ngao “*Ôi màu hoa đào, màu hoa đào, chiều xuân nào...*

Ôi màu hoa đào, như môi hồng người mình yêu...”

Lúc đó với Kim cả thế giới chỉ có màu hồng là tuyệt nhất và Kim ngát ngây ngất nghĩa chiếc áo màu hoa đào yêu kiều diễm tuyệt .

... Thế rồi cuối năm ấy bỏ qua đời.

Chiếc áo màu hoa đào với những cánh hoa thêu để lấp đi lỗ lũng ngẫu nhiên trở thành một di vật. Một kỷ niệm khó quên.

Nhìn nó, Kim nhớ bố.

Và Kim càng nhớ bố quay quắt khi cảm nhận được sự thờ ơ của Huy trong cuộc sống quê người.

Một Huy nhiệt tình, nồng nàn âm áp, một Huy tỉ mỉ, lãng mạn, biết yêu thương... giờ biến thành một Huy ngại ngùng, né tránh,

vật vờ vô trách nhiệm, thu mình lại và hưởng thụ trong suy nghĩ của riêng mình, mặc Kim buồn vui, đa mang đời sống.

Kim tê tái trong tâm trạng của một khách lữ hành cô độc.

Đề những sáng mây hồng, những chiều mây xám, thấy mình lẻ loi, u uẩn một đời.

Cuộc sống vẫn lao về phía trước, nhưng lòng Kim chùng xuống, mệt mỏi đơn côi và cõi lòng trĩu nặng những hình ảnh thuộc về quá khứ.

Đồng thời quá khứ trở thành người bạn tâm giao giúp Kim qua đi những ngày lạt lẽo.

Kim nhớ bố. Kim nhớ chị Tuyên, chị Tuyên của ngày xưa.... Chứ từ khi qua Mỹ, chị đã thành kẻ khác, trọng hình thức hơn trọng cái tình, thích sống trường giả, đầy lý thuyết. Kiêu hãnh vì ở Mỹ lâu năm, hãnh tiến về nước Mỹ hơn một người Mỹ gốc. Thích nghe ca tụng là một người thành công ở Mỹ.

Chị MUỐN quá nhiều, tiếc vòng tay quá nhỏ, tiếc 24 tiếng một ngày ít ỏi, không đủ thẩm thấu, hít thở, hưởng thụ và rao giảng những hợp lý, văn minh của Mỹ. Mỹ trở thành khuôn vàng thước ngọc, là đam mê, là thần tượng,

là những bút rứt vì không là kẻ độc quyền xứ Mỹ! Ánh mắt ngưỡng mộ, triu mến, thiết tha, chị dành cho người Mỹ.

Ánh mắt rẻ rúng, miệt thị chê bai chị dành cho xứ sở và con người còn ở Việt Nam. Tích cực nhạo báng cái nghèo đói, cái ngu dốt, cái kém cỏi, thiếu văn minh của xã hội Việt Nam (Việt cộng) trong bất cứ lãnh vực nào.

Trở vào phòng, Kim lặng lẽ lấy ra hai chiếc áo màu hoa đào, ngẩn ngơ nhìn ngắm.

Áo vẫn còn đây... Bố đã qua đời.

Huy không phải là Huy ngày trước...

Chị Tuyên “có lòng” của ngày xưa, không còn nữa.

Mắt mát quá nhiều!! Kim tê tái, hoang mang, chòng chành đau khổ.

Tất cả như một thoáng mây bay trong vòm trời ẩm ướt.

Xứ Mỹ đang mùa lạnh. Qua khuôn cửa kính, hoa đào ngoài kia vẫn nở.

Các nhánh cây khẳng khiu hồng lên vì chi chít những nụ và hoa. Đẹp quá!!

Hoa đã nở hầu như gần hết. Kim mênh mang thấy mình cần cỗi, và già đi trong cái cô quạnh của trần gian.

Chiếc áo màu hoa đào của bố, hồng lên trong mắt. Những đóa hoa thêu ‘mộc mạc’, tung tăng nhảy múa.

Kim úp mặt vào những bông hoa thôn thức.

Còn chiếc áo màu hoa đào của Huy, rũ xuống, xin màu đi. Trong phút chốc những cánh hoa rơi là tả.

Cúi xuống, nhặt từng cánh, từng cánh... Nâng tà áo trong tay, Kim lịm đi trong **Chiếc Áo Màu Hoa Đào** - Ngoài kia hoa vẫn nở

Trích trong tuyển tập **NGƯỜI CUỐI CHÂN MÂY**
của nguyênthịmắtnâu

MÀU NẮNG TRONG LÂU ĐÀI CỔ

Lâu đài cổ bên thềm hoang lỗ chỗ
Giọt nắng tàn đang đổ giắc kiêu sa
Những đóm tròn kia nhìn như những cánh hoa
Đang nhún nhảy như thiên hà dấy dựa.

Bên thềm vắng đóm càng trong như lụa
Không gian buồn êm ả miệt mài trôi
Chấp hai tay hướng thẳng lên trời
Lâu đài cổ bỗng lung linh huyền ảo.

Màu nắng ấy đã dường như một dạo
Vũ khúc nghệ thường trong một lần vui
Giọt nắng thiên thu sao xuyên bồi hồi
Và lần ấy chẳng bao giờ quên được.

Một chút hoang vu vật vờ trong tâm tưởng
Một chút lụi tàn pha lẫn buồn thương
Dòng thời gian lữ nhịp chán chường
Ôi màu nắng trong ngôi lâu đài cổ.

Bây giờ chúng đang trong veo lỗ chỗ
Đóm hoe vàng óng ánh đẹp tươi
Mây phương xa ngơ ngẩn lưng trời
Bên thềm vắng hoang liêu cách biệt.

Thế giới bên ngoài xa xăm hết biết
Sắc nắng phai tàn bi thiết tựa ma trôi.
nguyênthịmắtnâu

Cánh Đồng Hoang

(Tưởng nhớ người em gái)

Em ơi giữa cánh đồng hoang
Thép gai giăng mắc - mây ngàn ủ ê
Cỏ vàng khô héo nẻo nề
Thênh thang gió thổi - lạnh lê thê, buồn
Nghĩ về em, lệ buồn thương
Kiếp này ngẩn ngui - con đường em đi
Kể từ ... từ biệt sinh ly
Tuổi đời non trẻ, em đi vội vàng

PHƯỢNG XƯA

Đừng như cánh phượng phai màu
Bay theo gió lộng úa nhàu nhớ nhung
Tiếng ve rộn rã nắng hồng
Gọi hè đến sớm âm nồng tình xanh?

Tháng Năm khúc rẽ mong manh
Hàng cây phượng vĩ đỏ cành bơ vơ
Phượng hồng khoe sắc đứng chờ
Đâu rồi áo trắng tình mơ xa vời!

Hoa bay theo gió chơi vơi
Sân trường nhuộm đỏ tả tơi phượng hồng
Dáng em hờ hững hư không
Tình như lá úa mùa đông cuối trời...

Dừng đi, hồi tháng Năm ơi,
Làm sao tìm lại một thời dấu yêu
Hoàng hôn mây tím bên chiều
Phượng xưa một đoá yêu kiều trong tim...

Phạm Thị Minh-Hung

CÁNH HẠC

Cánh hạc trắng xòe tung trong nắng
Màu trắng nuốt nà ôi đẹp làm sao
Hạc buồn bay vút lên cao
Không gian ngơ ngẩn xi xào dưới chân.

Lả lơi cánh mỏng phù vân
Trên đôi cánh đẹp cũng ngần ấy thôi
Hạc bay bay vút đường trời
Rồi lao xuống thấp, chơi vơi nhẹ nhàng.

Dòng đời lấp lửng quan san
Giấc mơ phiêu lãng bạt ngàn xa bay
Nhìn đôi cánh trắng mà say
Xòe tung cát bỏng, lòng quay quắt buồn.

Ngôn ngang thế sự sâu vương
Cát đời cánh gió - đoạn trường trần gian
Hạc gầy, cánh mỏng, đa đoan
Lâng lâng thế sự, mơ màng dạ đau.

Ôm em, nước mắt hai hàng
 Ấu nhi tội nghiệp, chị mang nỗi sầu
 Bây giờ em ở tận đâu
 Có còn biết chị nặng sầu không em?
 Xác thân em, ấm và mềm
 Chợt khô cứng lại trên đôi tay này
 Vàng trán lạnh - chị nào hay
 Em đi lặng lẽ - đời này vắng em
 Bây giờ gió nhẹ thổi lên
 Cánh đồng hoang - Cỏ úa mềm, nhớ Em!
nguyễnthịmắtnâu

Ô kia cánh chọt khép mau
 Không gian dừng lại đổi màu thật nhanh
 Nắng vàng ngơ ngẩn vàng hanh
 Cỏ cây im tiếng - bức tranh vắng người.

Nghe từng lời cô i ôi
 Rung rung giọt lệ, cuộc chơi đã tàn
 Hoàng hôn vụt tối, ngõ ngang
 Hạc đi đâu mất - Dạ mang mang buồn.
nguyễnthịmắtnâu

Cuộc Đời Trần Thế

Tháng năm người viết "chạy show" mệt nghỉ. Đọc đến đây, xin quý thân hữu đừng tưởng rằng người viết là ca sĩ có "giọng ca vàng số một" như ca nhạc sĩ Từ Công Phụng cũng ở Portland như người viết đầu nhé vì thú thật người viết không biết hát hò gì cả. Smile!

Người viết chỉ biết chạy tới chạy lui đi thăm những người bạn cao niên đang nằm dưỡng bệnh ở các nhà dưỡng

lão, đi dự tiệc mừng sinh nhật và Ngày Của Mẹ do Hội Cao Niên Oregon tổ chức, đi dự buổi thuyết trình của nhà biên khảo Phạm Trần Anh do thư viện quận Multnomah, Portland tổ chức, đi lễ chùa Mừng Phật Đản ở chùa Bửu Hưng bên Vancouver, WA và... đi chợ nấu ăn cho gia đình.

Mời xem các hình ảnh sinh hoạt của Hội Cao Niên Oregon mừng Sinh Nhật và mừng Ngày Hiền Mẫu do cô Mary Nguyễn chụp qua link dưới đây. Cảm ơn Cô Mary Nguyễn, thủ quỹ HCNOR

Mừng Sinh Nhật và Mừng Ngày Của Mẹ HCNOR 2017
https://photos.google.com/share/AFIQipP3YmPeG_T_ytvIWvc-

Phu quân của người viết phải làm "chauffer" cùng đi với nàng nên chàng lái xe cũng mệt nghỉ luôn. Từ khi về hưu

năm 2003 tới nay, người viết không dám lái xe xa lộ nữa dù rằng trước đây khi còn đi làm, người viết được các thầy cô giáo đồng nghiệp tặng cho danh hiệu "anh hùng xa lộ" đấy. Khi đến tuổi "lão bà bà" rồi, người viết lại trở thành nhát như "thỏ đẻ" cho khỏe tấm thân già. Smile!

Có đến thăm những người cao niên sống ở viện dưỡng lão rồi, chắc chắn bạn sẽ thấy "buồn trong lòng một ít" khi thấy những cụ già ngồi xe lăn hay đi đứng khó khăn khi phải di chuyển từ nơi này đến nơi kia. Những cụ già ngồi im lìm lặng lẽ, đôi mắt sáng rực niềm vui khi thấy thân nhân, bạn bè đến thăm rồi lại lặng lẽ im lìm quay về phòng ngủ khi người thân, bạn bè ra về.

Dầu được ở một nơi có phòng riêng biệt với những tiện nghi như một "master bedroom" ở nhà hay phải ở chung phòng với người khác, vị cao niên đó chắc hẳn phải cô đơn, đau buồn lắm vì thiếu vắng tiếng cười nói của vợ con, của bạn bè thân thiết v.v. nhưng cũng phải đành chấp nhận mà thôi vì ở nơi đây, họ sẽ được chăm sóc sức khỏe tốt hơn là phải ở nhà con cháu đi làm hết ráo.

Khi nhìn một cụ bà 82 tuổi đút từng thìa thức ăn đã được nghiền nát để ăn cho một cụ ông 86 tuổi ở một viện dưỡng lão, người viết thấy cảm động và xót xa trong lòng vô cùng. Tình nghĩa vợ chồng già là ở chỗ đó chứ không phải là những phút vui yêu thương già đối của những "người đẹp chân dài" mà quý lão trượng già ôm tiền về Việt Nam cung phụng các nàng này. Đến khi hết tiền thì hết tình thì bị các nàng đá văng ra, nên đành phải ôm mối đau thương, bệnh hoạn về lại Mỹ trong sự chệch bại, xa lánh của vợ con. Đời là bể khổ là thế đấy vì con người không ai thoát khỏi quy luật sinh, lão, bệnh, tử của kiếp người.

Đức Phật đản sinh vào mùa Xuân, ngày Rằm Tháng Tư. Rồi qua thời gian xuân, hạ, thu, đông, Ngài đã lớn lên. Sau khi đi dạo 4 cửa thành quan sát cảnh khổ của Sinh, Lão, Bệnh, Tử Ngài cương quyết đoạn tuyệt cảnh đời vương giả, dẫn thân trong gian khổ để tìm đạo, chuyên tu khổ hạnh hơn 6 năm, tham thiền trong 49 ngày. Ngài chứng được Đạo quả. Sau đó Ngài đi thuyết pháp, giáo hóa hơn 49 năm rồi nhập Niết Bàn.

Dòng thời gian xoay chuyển từ xuân sang hạ, hạ sang thu, thu sang đông rồi lại trở lại xuân, Biết bao nhiêu là sự thay đổi, đổi thay trong một đời người. Người viết xin giới thiệu phim Xuân, Hạ, Thu, Đông của Pandora. Film do Đại Hàn thực hiện năm 2003 đến với quý bạn vào xem nhé.

Mỗi người xem phim có một cảm nhận khác nhau về chuyện phim mình đang xem và tôi cũng đã học rất nhiều bài học hay từ những phim truyện này.

Hình ảnh trong phim rất đẹp, thanh nhã. Không có nhiều diễn viên, không có nhiều lời đối thoại, không có những màn đấm đá dữ dội và cũng không có những màn tình tứ nồng nàn. Chỉ có cảnh không gian u tịch, một ngôi chùa giữa một dòng sông mà người viết nghĩ đó là dòng đời nhân thế, một chiếc thuyền nhỏ đưa con người ngược xuôi giữa hai bên bờ giải thoát và phiền não.

Nhân vật chính là một nhà sư già sống cô độc trong một ngôi chùa ở trong một thung lũng heo lánh, một chú tiểu con sau lớn lên thành một thanh niên bỏ núi rừng thanh tịnh về chốn phồn hoa sông cuộc đời phàm tục có vợ. Rồi chàng lại trở thành một kẻ giết vợ, trốn chạy về nơi chùa cũ và bị bắt sau một đêm ngồi khắc bài tâm kinh do sư phụ đã viết. Sau cùng, chàng trở về chốn cũ tu hành, trở thành sư phụ của một đứa trẻ khác được mẹ đem đến và bỏ lại ở chùa. Đứa bé này cũng có những hành động y chang sư phụ của mình khi đùa nghịch ác độc với các sinh vật vô tội như cột đá hay bỏ đá vào miệng cá, ếch, rắn và cười thích thú.

Ngôi chùa an tĩnh và khu rừng yên tịnh vẫn còn đấy nhưng cuộc đời con người thay đổi theo năm tháng qua Xuân, Hạ, Thu, Đông. Con người vẫn còn có một cái Tâm ác độc khi chơi đùa với sinh vật, với con người sống chung quanh mình. Con người vẫn bị cái ái dục và lòng sân hận lôi cuốn vào bể khổ, và cuối cùng rồi cũng biết hồi đầu hướng thiện sau khi thọ lãnh hậu quả những việc mình đã tạo tác theo luật nhân quả.

Kiếp sống con người vẫn lập đi lập lại từ thế hệ này sang thế hệ khác với một đời sống nặng nề như tảng đá đeo ở chân của một người muốn đi tìm hạnh phúc và chân lý với ông Phật trong tay như hình ảnh của nhà sư ở

đoạn cuối bộ phim. Bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông vẫn tiếp tục quy trình cũ và con người vẫn tiếp tục khổ trong đời sống trần tục thế nhân.

Tóm lại, đây là một phim hay, cảnh đẹp đầy thiên vị và giúp ta có một cái nhìn rõ ràng hơn về luật nhân quả và cái Tâm luôn hướng thiện của con người. Phim dài 1:43: 17, rất đáng xem theo thiện ý của người viết.

Trước đây bộ phim này có chuyển âm sang tiếng

Việt, nhưng bây giờ bị cấm chiếu trên youtube vì vi phạm bản quyền. Người viết sưu tầm được bộ phim nguyên bản tiếng Hàn, có phụ đề Anh Ngữ xin được giới thiệu quý bạn vào xem

Spring, Summer, Fall, Winter... And Spring (2003)

1-Spring, Summer, Fall, Winter... And Spring (2003) pt. 1

1- Spring, Summer, Fall, Winter... And Spring (2003) pt. 1

http://www.dailymotion.com/vid/eo/xzkxf4_spring-summer-fall-winter-and-spring-2003-pt-1_school
59:00 38822 views

2- Spring, Summer, Fall, Winter... And Spring (2003) pt. 2

43:06 1 2276 views

http://www.dailymotion.com/vid/eo/xzk2d_spring-summer-fall-winter-and-spring-2003-pt-2_creation

Cuộc đời trần thế là thế đó! Người viết xin mời quý thân hữu đọc tiếp tâm tình của người viết qua bài thơ dưới đây do người viết sáng tác để làm kết luận cho bài viết hôm nay. Hy vọng sẽ nhận được sự cảm thông nơi quý bạn. Xin đa tạ,

Cuộc Đời Trần Thế

Nếu cuộc đời chỉ là quán trọ
Khách trần gian lui tới rộn ràng
Bạn hiền ơi! quẳng gánh đa mang
Mà vui sống câu kinh phổ độ.

Nếu cuộc đời chỉ là bể khô
Bến tử sinh một cõi đi về
Bạn hiền ơi! Hãy dứt cơn mê
Tìm nghĩa sống thương yêu thân ái.

Nếu cuộc đời vàng mây tụ tán
Thoáng hợp tan, sáng nắng chiều mưa
Bạn hiền ơi! Thương mấy cho vừa
Kỷ niệm cũ, ân tình xưa đó.

Nếu cuộc đời trăng khuya mờ tỏ
Làm đổi thay, thay đổi đất trời
Bạn hiền ơi! Lưu lạc muôn nơi
Đêm thanh vắng, nhìn trăng nhớ bạn.

Nếu cuộc đời tuyết sương chuyển hoá
Lạnh trên cao, đổ tuyết trần gian
Bạn hiền ơi! khắc phục gian nan
Vững nghị lực, giúp ta giúp bạn.

Nếu cuộc đời như hoa buổi sáng
Đóa phù dung sớm nở tối tàn
Bạn hiền ơi! làm đẹp nhân gian
Bằng ánh mắt tình thương diễm tuyệt.

Ôi! “mây tản, tuyết tan, hoa tàn, nguyệt khuyết” *
Cuộc đời ta khó tránh chuyện hợp tan
Hãy thương yêu, cho dầu có muộn màng
Qua bến đò, ta khó mong gặp lại!

Sương Lam

* trích trong bài Tài ứng đối của Mạc Đĩnh Chi (www.vi.wikipedia.org)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 368-ORTB 781-51717)

RỦ EM

*Anh nào đâu nói nhiều lời
Chỉ là rủ em đi... bơi
Mà sao em tôi mắc cỡ?
Làm anh rối trí toi bời!*

*Thôi thì rủ em đi... chơi
Lang thang mình ngắm mây trời
Không thêm ra sông, suối, biển
Em đừng thẹn thùng em ơi!
Á Nghi*18.5.2017*

Thôi Thì Ôm Giác Mộng Dài Trăm Năm

*Trên đồng cạn, dưới dòng sâu,
Mưa tình tưới khắp tinh cầu người ơi!
Em như cánh nhạn chơi vui.
Trong cơn giông bão cuộc đời ai hay?*

*Tháng năm mưa lạnh tình dài,
Khuê phòng đơn lẻ, hiên ngoài quạnh hiu.
Gối chăn hồ hững tiêu điều,
Một mình tay với đầu yêu muộn màng.*

*Đam mê về giữa giấc hoang,
Dấu tình là chôn thiên đàng mộng du.
Ước mơ đã trót giam tù,
Mộng lòng chưa dứt sâu tư giọt buồn.*

*Mưa còn mưa mãi rơi tuôn,
Thôi thì thôi đã, đổi hờn tình phai.
Thôi thì ôm giấc mộng dài,
Nghe mưa đêm nói ai hoài ngàn năm.*

Ngọc Quyên

Trời Mưa Ướt Áo

*Sông còn chỗ cạn chỗ sâu,
Mưa dầm cũng tạnh, có đâu mưa hoài?
Sao em nước mắt chảy dài,
Nhìn mưa mơ mãi bóng người xa xôi?
Trời mưa ướt áo em rồi,
Tìm nơi có lửa lùn hồi mà hơ (CD).*

*Tháng năm hồi đã dài chưa?
Mà giòng sông lẹ, chưa khô bao giờ?
Lửa nào ấm mãi để chờ?
Lửa nào còn để hong khô cuộc đời?
Thời gian như nước mây trôi,
Mà người đốt lửa có hoài đợi mong?
Sóng xô gió đuổi dập dềnh,
Lửa tàn, tro lạnh, buồn tênh một đời.*

*Ngán ngơ chiếc bóng rã rời,
Mưa bay hiu hắt, bời bời lòng đau.
Má môi chan chứa giọt sầu,
Đường xa lửa tắt, dãi dầu hắt hiu.
Trời mưa ướt đẫm áo rồi,
Làm sao tìm lửa lùn hồi em hơ?
Người còn đốt lửa để chờ?
Hay hoàng hôn cũng bên bờ tử sinh?
Mình thôi cũng chẳng là mình
Áo đà ướt đẫm, thôi tình đành thôi.*

*Thôi thì thôi, thôi thì thôi!
Trăm năm rồi cũng thôi rồi còn chi!
Thôi thì đã chẳng còn gì,
Trăm năm đành phải biệt ly cùng người.
Thôi thì thôi, thôi thì thôi!
Trăm năm đành phụ Tình người, Tình ta!!!*

Hoài Hương

LÒNG MẸ

Hôm nay là ngày lễ “Hiền Mẫu”, ngày dành riêng cho các bà Mẹ. Các con ở xa hay gần phần lớn về nhà hay điện thoại thăm hỏi Mẹ. Bên ngoài nắng vàng nhẹ nhàng phủ lên vạn vật, hoa cỏ tươi thắm khắp nơi như chào đón ngày LỄ, chẳng bù hôm qua mưa khi to khi nhỏ, ướt át buồn hiu. Các con cháu dự định chiều nay sẽ mời Vân ra ngoài ăn tối. Cũng tốt thôi. Vân chợt nhớ năm nào đi thăm nuôi chồng bị tù cải tạo, cực ơì là cực. Dư thì giờ Vân ngồi nhà mở máy vi tính ra xem thư từ bạn bè và tin tức.

Hình ảnh tân Tổng thống Pháp và phu nhân tươi cười, tay trong tay, hiện lên màn ảnh máy vi tính. Cả tuần nay truyền thông báo chí phổ biến tin tức, hình ảnh tân Tổng thống Pháp và phu nhân. Có khi chỉ là bản tin có khi kèm theo lời bình luận về sự tháo vát của phu nhân, giúp chồng rất nhiều trong sự nghiệp và lúc chồng tranh cử Tổng thống. Sự chênh lệch tuổi tác giữa hai nhân vật cũng được họ nhắc đến. Họ cho tân Tổng thống là người thông minh, điển trai lại trân trọng và yêu thương người vợ đáng tuổi mẹ mình, thật là việc hy hữu, hiếm có. Con lớn của phu nhân hơn tân Tổng thống 2 tuổi và phu nhân có người con học cùng lớp với Tổng thống khi ông còn là cậu học sinh 16 tuổi. Cô giáo lúc ấy đã 40 tuổi, có 3 con. Cuộc tình kéo dài hơn 20 năm và ông bà kết hôn 10 năm vào 2007 trước ngạc nhiên mọi người.

*Vẫn tưởng tình yêu như khói sương,
Trò yêu cô giáo dạy trong trường.
Tuổi em chênh lệch nhiều xa cách,
Hôn nhân mình chứng lòng yêu thương...*

Cuộc tình hai người giống như huyền thoại, không có thật trên thế gian. Ở Việt Nam học trò yêu thầy giáo hay cô giáo vẫn xảy ra. Họ kết hôn và sống đời hạnh phúc nếu cả hai còn độc thân và gia đình thân quyến chúc phúc cho cả hai người. Trường hợp này thường vợ kém tuổi hơn chồng, khi nhiều khi ít. Không thấy cô giáo nào kết hôn chính thức với học trò. Thật là Đông và Tây khác nhau...

Vân miên man nghĩ đến mẹ mình. Mẹ Vân là con một trong gia đình khá giả, nếu không nói là giàu có. Mẹ lấy chồng khi 18 tuổi, đến 25 tuổi người chồng yêu quý qua đời. Mẹ Vân có 3 con, đứa nhỏ nhất 6 tháng. Mẹ Vân xinh đẹp, theo Vân. Bà trắng hồng, da mịn màng, mũi cao, mắt to... Vân không giống Mẹ và như là... con nuôi, Vân ngăm ngăm đen đến nỗi khi Vân lớn lên có cậu học trò người Ấn Độ, con chủ tiệm bán tơ lụa đường Nguyễn Huệ đi theo. Anh cả Vân bảo: “*Em biết tại sao Bi theo em không, vì nó tưởng em là đồng hương với nó*”. Nghe thật chán. Tuy là người Ấn nhưng màu da Bi có lẽ còn sáng sủa hơn Vân. Ngoài ra Vân có chị bạn, bác gái cao ráo trắng trẻo quý phái, người hoàng tộc, nhưng chị đen và cứng cáp giống như... con trai. Tuy thế chị được nhiều người quý mến vì chị học giỏi và tính tốt, hay giúp người khác.

Riêng mẹ Vân dù đã 3 con, vẫn có người cầu hôn, xin cưới, toàn là những người tử tế, có nghề nghiệp vững vàng. Mẹ Vân từ chối thì thôi họ không theo đuổi nữa trừ một người. Đó là vị công chức tòa tỉnh cùng sở với bác họ Vân, còn độc thân. Khi gặp mẹ Vân nơi nhà bác một lần là nghĩ để chuyện lập gia đình. Ba mẹ ông lúc đầu phản đối nhưng sau cũng bằng lòng. Ông khéo lấy lòng những người bà con của mẹ Vân, từ người lớn trong nhà cho đến người giúp việc, mọi người đều thương mến ông. Ông bà Ngoại Vân thì chịu lắm vì thương mẹ Vân tuổi trẻ gặp cảnh ngang trai, chẵn đôn, gỏi chiếc...

Mỗi lần ông đến thăm ông bà Ngoại Vân là ông mang quà cáp hậu hĩ cho cả gia đình. Biết Mẹ hay giúp người khó khăn Ông thường cho trẻ con nghèo tập, sách, bút đi học, cho người bệnh chút tiền đi nhà thương khám bệnh... Vân không hiểu nổi vì ông chuyện trò với ông bà Ngoại nhiều hơn, ít khi nói chuyện riêng với Mẹ mà sao lại thương yêu Mẹ? Anh Cả không thích ông, có thể nói là ghét dù bà Ngoại dỗ dành. Anh Cả muốn Mẹ là của riêng mấy anh em thôi. Trong bà con ai cũng muốn mẹ ưng ông nhất là gia đình bác họ Vân.

Ông còn đến thăm Nội để xin cưới Mẹ và hứa nuôi các con của Mẹ như con ruột. Chẳng biết ông nói thế nào mà Nội cũng khuyên Mẹ nên ưng ông ấy. Có lẽ ông Nội thấy ông bạn nhà giàu của Nội cưới một bà đã có 3 con và cho các con trai bà du học Pháp thành đạt, tốt nghiệp bác sĩ xong về Việt nam, mở phòng mạch nơi quê nhà. Quý ông thương yêu vợ dâu nề hà việc nuôi con riêng của vợ, ông Nội bảo thế.

Cũng có thể Nội thương mẹ Vân còn trẻ, lâu dài về sau biết có sống cu ky mãi được không, tốt hơn là ưng ông này gia đình tử tế, có nghề nghiệp tốt, có thể bảo đảm đời sống con dâu và các cháu của Nội chẳng. Mẹ Vân dù bà con, hai bên Nội Ngoại khuyên nhủ Mẹ vẫn từ chối. Sau mấy năm theo đuổi không kết quả, ông buồn tình xin đổi đi nơi khác sau khi nói với bác Vân là không cưới được mẹ Vân, ông không cưới ai hết?

Anh Cả khi lớn lên, biết nghĩ, ân hận mãi vì trong những người cầu hôn với Mẹ có lẽ ông là người Mẹ có cảm tình nhất nhưng vì các con Mẹ để tuổi xuân qua đi. Mẹ sống đơn độc, không có bờ vai nương tựa, không ai chia sẻ vui, buồn, không người để tâm tình trong suốt bao năm dài. Con đau ốm, con đi học gần xa một mình Mẹ lo. Dĩ nhiên ông bà chỉ giúp tài chánh, nhưng các việc khác Mẹ lo liệu một mình. Thương Mẹ vô cùng:

*Mẹ đưa anh Cả đến trường công,
Mẹ dạy các con học vỡ lòng,
Mẹ đã vì con còn nhỏ dại,
Quên đi tất cả mối tình nồng.
Mẹ vừa làm Mẹ lại làm Cha
Thương con Mẹ để tuổi xuân qua
Có đơn, lạnh lẽo bao đêm vắng
Lòng Mẹ yêu con thật hải hà.*

Càng nhớ chuyện xưa Vân càng thương Mẹ da diết. Khi biết nghĩ thì Mẹ không còn nữa, bà đã mãi mãi xa rời con cháu về cõi vĩnh hằng. Vân xin cảm ơn ông công chức đã kiên nhẫn và thương yêu đeo đuổi Mẹ mấy năm liền. Vân xin lỗi ông về những trái tính anh em Vân đối với ông lúc còn nhỏ, dù ông còn tồn tại trên đời hay an nghỉ nơi chôn bình an nơi đất Phật hay nước Chúa trên Thiên đàng ...

Nghĩ lại tình yêu thật nhiệm mầu. Yêu con cha mẹ quên cả nhọc nhằn, thức khuya dậy sớm, chăm chút từ lúc con mới ra đời đến khi khôn lớn, dù mẹ là người nghèo khó hay giàu sang. Nếu may mắn gặp dâu hiền rể thảo, xứng đôi vừa lứa thì có phúc, còn trái lại cũng làm nger cho con được hạnh phúc. Lúc mặn nồng tình yêu lứa đôi có thể làm người ta quên đi ngăn cách tuổi tác, sang hèn nhưng theo thời gian có khi thay đổi nhưng tình mầu tử luôn ngọt ngào, đầm thắm, bền bỉ... cho đến chết.

Vân xin chúc tất cả các bà mẹ có ngày Lễ Mẹ được vui tươi ấm áp và câu hát:

*“Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình rạt rào,
Tình Mẹ tha thiết như giòng suối biển ngọt ngào...”*

của nhạc sĩ Y Vân thật đúng vô cùng, như là chân lý và sẽ không bao giờ thay đổi dù năm dài tháng rộng, nơi xứ văn minh Âu Mỹ hay đất nước Ai Cập huyền bí xa xôi...

Ngọc Hạnh

Xin tặng các bà mẹ nhân Ngày Lễ Từ Mẫu (14/5/17)

MẸ

Cuối tuần này có một ngày dành cho Từ Mẫu. Chỉ một ngày thôi sao? Nghĩ mà thương cho những người Mẹ!

Đây là những mẫu chuyện tôi nghe được trong tuần, có liên quan đến ngày này:

HOA LÁ, CÂY CỎI HAY HỘT?

- Con gái anh vừa hỏi là nên mua gì cho mẹ?

Tôi bỗng đùa góp ý: -Thì anh mua hoa lá hay cây cối gì mẹ anh thích cho vui.

- Cháu hỏi mua quà cho mẹ nó đó chứ

Tôi gợi ý tiếp: - Gì chứ cho vợ anh thì dễ thôi, tìm cái “hột” nào to to cỡ vài ly tặng nàng là xong ngay!

Anh tiếu lâm: - Hoa lá, cây cối hay “hột”? Tiếu ly hay đại ly ta? Chắc anh phải khuôn đại ly về cho nàng nặng thêm mình mấy và anh nhẹ bớt... trương mục nhà băng.

Tôi chờ hoài mà **không nghe anh nhắc gì đến mẹ vợ cả.**

Cũng may! Chứ nếu nhắc, chắc là anh sẽ mang thêm... súng cối vào câu chuyện.

ĐIỆN THOẠI

Một anh khác ra lệnh vợ:

-*Cuối tuần này em nhớ gọi điện thoại thăm Má Brown nghe.*

(Gia đình bà Brown đã bảo trợ gia đình anh ta từ trại tỵ nạn Thái Lan sang Canada). Vợ anh sốt sắng:

-*Ừa! Tui có bao giờ quên đâu mà ông lo.*

Tôi cũng chờ hoài mà không nghe họ nhắc gì đến **hai người Mẹ ruột** của họ, dù ngày nào tôi cũng gặp hai bác lủi thủi một mình ở viện dưỡng lão.

TẶNG VÀ ĐƯA

Còn bà la sát này thì oang oang:

-*Xấu chuối ông tặng tôi năm ngoái trông như của bà già nên tôi chưa đeo bao giờ, cuối tuần này mình đem đưa Mẹ của ông, khỏi tốn tiền mua lung tung rồi mẹ cũng chẳng xài.*

Ông chồng là một chàng sợ vợ nổi tiếng trong đám bạn, tán dương ngay:

-*Ồ! Ý kiến hay! Đưa Mẹ là hợp rồi! Mà bà đừng nói tôi tặng bà trước, nếu không muốn bị chửi te tua.*

Tôi để ý thấy cả hai đều cùng dùng động từ như nhau: ĐƯA mẹ và TẶNG vợ. Cũng cùng một sự im lặng: chẳng ai trong hai người nhắc gì đến **người mẹ kia** cả (đi này là hàng xóm của một người bạn học của tôi ở Sài Gòn).

GỬI TIỀN VỀ

Còn ả này thì cứ lén lút chồng, gửi tiền riêng cho gia đình của ả hoài, nhưng bên nhà chồng thì hời hợt vô tâm. Anh chồng là một nha sĩ khá giả, biết tổng cô vợ chỉ chuyên se sua chung diện cho bản thân chứ chẳng hề nghĩ đến công ơn trời biển mà ba má của anh đã tần tặn để anh có thể đưa cả nhà vượt biển rồi nuôi anh ăn học cả chục năm trời.

Năm nào ngày này, anh cũng gửi về cho hai bên, mỗi người mẹ 5.000 Gia kim để hai người có dịp quây quần quanh con cái cho vui, nhưng anh không “thông báo” với vợ. ả dư biết nhưng không hành hạ được chồng nên ả than phiền kể lể với mọi người điếc cả tai:

-*Má tui mới cần tiền chứ bà già chồng có đông anh chị em trong nhà lo rồi mà ả xài sang quá! Để tiền đó, thêm vào chút ít là có thể đi du lịch cả nhà bên này rồi.*

Với cặp vợ chồng giàu có này thì **người mẹ nào cũng được nhắc đến đầy đủ.**

*

Bạn thấy có chua xót như những trường hợp “quên mẹ” kia không?

May là **chỉ có một ngày cho Mẹ** đấy nhé! Nếu 365 ngày đều dành cho mẹ thì các cặp vợ chồng **có chia sẻ với nhau lòng hiếu thảo với tất cả các người mẹ** hơn không?

Ý Nga*Canada, 13.5.2017

EM ĐI VÀO MỘNG
Tim Anh

Mình xa nhau nghìn trùng cách trở
Nhớ anh nhiều ngày tháng bơ vơ
Vào mộng tìm anh có với nỗi nhớ?
Nỗi nhớ vô cùng với vợ đêm mơ!

Em đi vào mộng cố tìm anh
Ngày đêm xa vắng, tình mong manh
Hồn sắt se nhớ nhưng từng ánh mắt
Nhớ môi nồng ấm áp những tàn canh...

Em miên man... tìm anh trong mộng
Chỉ thấy buồn nỗi nhớ lên đên
Anh xa thăm - tình sâu hiu quạnh
Mơ vòng tay sưởi ấm tình nồng...

Chỉ là hư ảo - nào thấy anh đâu
Nhớ quá anh ơi
... nụ môi hôn ngày cũ
Giấc ngủ vật vờ lòng buồn ủ rũ
Em lạc loài thương nhớ cuộc tình xanh....

Phạm thị Minh Hưng

NGƯỜI MẸ KHÔNG QUEN BIẾT

Người đàn bà lớn tuổi nhếch nhác tay cầm chiếc nón lá tay xách cái ba lô bộ đội màu đã cũ. Bà ghé vào một nhà hồi thăm:

- Cô ơi cho tôi hỏi nhà ông bà Minh Vũ, họ đi đâu cả rồi?

Nhà ông Minh Vũ sát vách nhà cô hàng xóm, sáng nay ông bà đi vắng nên cổng đã khóa.

Cô nhìn qua cách ăn mặc người đàn bà và nghe giọng nói cũng đoán được:

- Bác từ ngoài bắc vào thăm ông bà Minh Vũ hả, ông bà vừa đi vắng chốc nữa mới về.

- Ôi, thế thì tôi phải đợi thôi... Tôi đáp tàu hỏa từ Bắc vào đây cô ạ.

- Vậy thì mời bác vào nhà cháu ngồi chơi đợi ông bà Minh Vũ về.

Cô rót một ly nước trà mời bà khách của nhà hàng xóm. Bà khách bắt chuyện:

- Cô ở đây lâu chưa? Ý tôi là cô hàng xóm với ông bà Minh Vũ lâu chưa?

- Lâu lắm rồi bác, cháu chơi với Minh Tâm con út ông bà Minh Vũ từ ngày còn bé đến giờ. Tình hàng xóm giữa bố mẹ cháu và ông bà Minh Vũ rất thân thiết...

Bà khách hỏi lại :

- Thế thằng Minh Tâm cũng ở đây với bố mẹ từ ngày ấy đến giờ nhi?

- Dĩ nhiên rồi, hai ông bà Minh Vũ đều thương yêu và cưng chiều Minh Tâm lắm, chưa ai sung sướng bằng Minh Tâm, con út mà cứ như con một ấy.

Người đàn bà thoáng đăm chiêu im lặng, Cô hàng xóm chẳng biết nói gì thêm.

- Cô thấy thằng Minh Tâm thế nào? Nó giống bố hay mẹ?

- Cháu thấy Minh Tâm giống ông Minh Vũ ở cái cao ráo.

Bà khách nửa đùa nửa thật:

- Thế cô thử nhìn xem Minh Tâm có giống tôi tí nào không?

Bây giờ cô hàng xóm mới nhìn người đàn bà kỹ hơn, Minh Tâm giống bà ở đôi mắt mí lót và cái miệng hơi rộng nhưng không kém phần duyên dáng dễ mến. Bà này tuổi trẻ chắc có một thời nhan sắc:

- Vâng, Minh Tâm có vài nét giống bác. Vậy bác là họ hàng về phía ông hay bà Minh Vũ?

Bà khách Bắc lấp lửng:

- Họ hàng xa ấy mà...

Ông bà Minh Vũ về đến nhà thế là người đàn bà vội cảm ơn và từ giã cô hàng xóm để sang bên ấy.

Ông bà Minh Vũ có 3 người con, một trai một gái lớn đã lập gia đình ở riêng, cả hai sự nghiệp vững vàng và giàu có chỉ còn hai ông bà với cậu con trai út Minh Tâm, bà ở nhà quán xuyên một cửa hàng tạp hóa ngay gian nhà trước, ông làm công chức nay đã nghỉ việc, kinh tế gia đình khá giả, cậu út tha hồ được bố mẹ cưng chiều.

Cậu út cũng thành đạt như anh chị, Minh Tâm tốt nghiệp bác sĩ y khoa xin được làm ngay tại bệnh viện đa khoa Bà Chiêu chẳng phải xa cha mẹ ngày nào.

Bà Minh Vũ thường hãnh diện nói với hàng xóm:

- Thăng Minh Tâm có hiếu lắm nó bảo sẽ ở với bố mẹ cả đời, cô nào lấy nó phải chấp nhận điều kiện ấy. Minh Tâm đẹp trai học giỏi như thế, cha mẹ nhà cao cửa rộng như thế thì cô nào dám từ chối điều kiện thường tình ấy... Nghe đâu Minh Tâm đang yêu một cô gái là ái nữ một bác sĩ chuyên khoa nổi tiếng ở Sài Gòn. Chuyện nhà ông bà Minh Vũ đẹp toàn vẹn như trong tiểu thuyết.

Cả ông bà Minh Vũ đều ngạc nhiên khi thấy người khách lạ bước vào nhà. Vài phút sau ông Minh Vũ vẫn còn ngờ ngợ:

- Có phải bà là... bà Thi?

Bà Minh Vũ đã nhận ra:

- Chào bà Thi, mời bà vào nhà...

Bà khách chậm rãi lên tiếng:

- Vâng, tôi xin chào hai ông bà...

Bà khách kín đáo ngắm nghía quanh nhà, ngôi nhà cao ba tầng lúc này đã làm bà choáng bây giờ vào bên trong nội thất trang trí lịch sự sang trọng càng làm bà khách choáng thêm. Bà cay đắng nghĩ thầm: “Sao mà số họ cứ mãi giàu có sung sướng thế nhỉ...”

Bà Minh Vũ hỏi:

- Chắc bà vào Nam thăm người thân họ hàng và ghé thăm chúng tôi luôn thể, chúng tôi mừng thấy bà vẫn khỏe mạnh.

- Tôi chẳng có tiền bạc và thời gian đi vào tận đây thăm họ hàng nào cả..

Bà khách buông câu nói lửng lơ dường như để cho chủ nhà thẩm thía rồi mới nói thêm:

- Nghe người làng vào Sài Gòn về kể ông bà khá giả, thằng Minh Tâm làm bác sĩ tôi mừng lắm, tôi không ngờ cuộc đời tôi lại có được người con tài giỏi như thế nên tôi mới lặn lội đường xa vào thăm con để xem mặt mũi nó ra sao...

Ông bà Minh Vũ cùng nhìn nhau, cùng một câu hỏi trong đầu không biết bà Thi vào thăm con hay vì mục đích gì qua câu nói vừa rồi...

Khách Bắc vào thăm nhà ông bà Minh Vũ như những nhà khác sau năm 1975.

Bà ở tại nhà ông bà Minh Vũ vì không có họ hàng nào khác, họ tiếp bà như một người làng và hơn thế nữa như một người thân trong họ.

Ông Minh Vũ xưa là công tử con nhà giàu nhất làng, học giỏi nhưng cũng giỏi ăn chơi bay bướm, cha mẹ cưới cho ông một bà vợ con nhà gia giáo hiền thực để kèm giữ bước chân hoang đàng của ông nhưng không hiệu quả gì, ăn ở với vợ hai mặt con ông Minh Vũ vẫn chứng nào tật ấy, ông mê đánh bạc và mê đàn bà, ông Minh Vũ đã gặp bà Thi trong một chiếu bạc, hai người kề vai tựa má nhau trong chiếu bạc mà nên tình... Mối tình đắm say cả làng đều biết.

Bà Thi có thai đẻ ra thằng con trai, bà một mực bắt ông Minh Vũ cưới bà làm thê thiếp nhưng cha mẹ ông Minh Vũ đời nào chấp thuận một người đàn bà bị chồng bỏ vì ăn chơi bạt mạng rồi lang chạ với hết người này đến người kia về làm dâu con trong nhà mình dù là ngôi vị dâu thứ không chính thức.

Thế là bà Thi đem đứa con còn đỏ hỏn đến giao cho ông Minh Vũ. Bà Minh Vũ đã giúp chồng, bà chấp nhận nuôi đứa trẻ thơ vô tội, bà cảm kích tình cảnh đứa trẻ bị mẹ bạc đãi, đã xem con chồng như con chính mình đẻ ra.

Năm 1954 ông bà Minh Vũ và các con di cư vào Nam. Bà Thi biết trước, biết mình sẽ mất đứa con trai nhưng bà không phản ứng gì.

Thế mà hôm nay bà Thi lại vào Nam tìm thăm đứa con bà đã bỏ rơi.

Khi Minh Tâm đi làm về bà Minh Vũ giới thiệu bà khách với con:

- Đây là dì Thi họ hàng bên mẹ. Dì Thi từ Bắc vào thăm gia đình chúng ta.

Minh Tâm đã quen với những khách từ bắc vào thăm gia đình mình, nào người thân bên họ cha lại người thân bên họ mẹ nên chàng vui vẻ nhã nhặn:

- Cháu chào dì Thi đến chơi.

Minh Tâm vô tư bao nhiêu thì bà Minh Vũ lo âu bấy nhiêu. Bà Minh Vũ cứ luẩn quẩn bên con, bà sợ sẽ mất con, bà Thi sẽ làm điều gì đó với thằng Minh Tâm của bà.

Ông Minh Vũ bây giờ không còn là ông Minh Vũ ngày xưa nữa, ông đã là người chồng người cha tốt. Gặp lại người xưa bệ rạc ông cảm thương dù trong thâm tâm ông vẫn oán trách bà Thi trong quá khứ đã lợi dụng đứa con làm tiền ông và đã phải tay ruồng bỏ đứa con không thương tiếc.

Mỗi buổi sáng ông bà Minh Vũ đều đưa bà Thi ra hàng quán ăn điểm tâm, tiếp đãi lịch sự nay món này mai món khác. Sáng nay sau khi đi ăn phở ở đầu phố về thì cả ba người lại ngồi vào bàn hàn huyên chuyện trò, bà Thi đã kể chuyện đời mình::

- Cái số tôi lận đận chẳng ra gì, sau dạo chia tay ông Minh Vũ thì thời cuộc đến, giá mà tôi cũng di cư vào Nam như ông bà thì đỡ khổ thân tôi. Sau đó tôi lấy chồng, trời quả báo hay sao ấy thằng chồng này dữ dằn vũ phu, tôi chán nó mà không làm gì được nó, không dám bỏ nó, vợ chồng với 3 đứa con sống nghèo khổ trong căn nhà tênh toàng, vất vả cực nhọc ruộng nương mà cũng chỉ ngô khoai vào bụng...

Bà Minh Vũ bùi ngùi:

- Thế rồi các cháu khôn lớn có khá hơn không?

- Tài thánh gì má khá lên được hở bà! 3 đứa con tôi có đứa nào được đi học đến cấp hai đâu, chữ nghĩa chỉ một rúm thì chỉ có đi làm ruộng, làm thuê, đời cha mẹ nghèo đời con cháu cũng nghèo theo, căn nhà vẫn nghèo xấu nhất làng...

Bà Thi than thở xong và thay đổi ngay thái độ:

- Nhưng hôm nay tôi đến đây không để nhận những lời an ủi suông của ông bà đâu nhé. Tôi có việc đây...

Bà Minh Vũ giật mình:

- Bà nói thế là ý gì?

- Tôi chẳng có nhiều thì giờ mà ở đây quanh co, nói toạc ra là tôi cần ông bà... giúp đỡ một món tiền về làm vốn...

Ông Minh Vũ nghiêm nét mặt:

- Bà muốn gì? Bà đang làm tiền chúng tôi đây hả?

Bà Thi lạnh lùng:

- Ông bà có tất cả những gì mà cả đời tôi không có, hạnh phúc và tiền bạc, thì cũng nên chia cho tôi hưởng chút ít phước đức của ông bà chứ. Hãy đưa tôi một món tiền thì không đời nào thằng Minh Tâm cũng như hàng xóm láng giềng của ông bà biết nó là đứa con già nhân nghĩa non vợ chồng trên chiếu bạc thân dằm của tôi và ông Minh Vũ. Minh Tâm vẫn mãi là con yêu quý của bà Minh Vũ và tôi mãi là bà dì họ như bà Minh Vũ đã giới thiệu.

Ông Minh Vũ tức giận:

- Bà đã bỏ rơi nó, đã tống của nợ cho tôi, nếu không có nhà tôi thì tôi không biết xoay sở ra sao. Vậy mà hôm nay ...

Bà Minh Vũ ngắt lời chồng:

- Kia ông, chuyện cũ đã qua bao nhiêu năm rồi...

- Nhưng nghĩ lại tôi vẫn còn hận lắm...

Bà Minh Vũ suy nghĩ một lúc lâu rồi ôn tồn nói với bà Thi:

- Tiền bạc là mồ hôi nước mắt của chúng tôi, nhưng tôi đồng ý, sẽ bàn với nhà tôi đưa bà một món tiền, trước xem như giúp đỡ hoàn cảnh nghèo khó gia đình bà sau là gia đình tôi đang êm ấm không bị xáo trộn, tôi không muốn thằng Minh Tâm bị cú “sốc”, bị tổn thương. Tôi nghiệp nó.

Bà Thi hả hê:

- Vậy ông bà quyết định nhanh đi. Khi có tiền trong tay tôi sẽ rời khỏi nhà ra ga xe lửa về Bắc ngay và hứa không bao giờ trở lại. Tôi đã ở đây ăn hại nhà ông bà mấy ngày, ông bà tiếp đãi tử tế lắm tôi cảm ơn. Bồng Minh Tâm xuất hiện, chàng đang từ thang lầu bước xuống làm ông bà Minh Vũ và bà Thi cùng giật mình sửng sốt:

- Con chào bố mẹ, chào... dì Thi.

Bà Minh Vũ lắp bắp:

- Kia con... con... chưa đi làm sao?

- Vâng, sáng nay con mệt nên nghỉ ở nhà.

Bà Minh Vũ càng bối rối và lo lắng:

- Mẹ sơ ý quá cứ tưởng con đã đi làm. Thế con..con.. đã nghe những gì rồi?

- Tình cờ khi con vừa bước xuống vài bậc thang lầu nghe cha mẹ và dì Thi nói chuyện con càng tò mò nghe thêm và hiểu hết câu chuyện.

Không ai bảo ai cả ông bà Minh Vũ và bà Thi cùng nín lặng chờ đợi Minh Tâm nói tiếp, chàng hướng về phía bà Thi:

- Thưa dì, tôi xin lỗi phải gọi thế dù bây giờ tôi đã biết dì là ai, nhưng tôi khó có thể gọi dì là mẹ khi bồng dung một người mẹ không quen biết xuất hiện đã làm tôi ngỡ ngàng và càng làm tôi ngỡ ngàng đau đớn khi người mẹ ấy đem tôi ra làm vật đổi chác bằng tiền. Ngày xưa dì còn trẻ, hư hỏng và nông nổi bỏ rơi tôi, hôm nay dì đã bỏ rơi đứa con của dì thêm một lần nữa, vô tâm hơn, tàn nhẫn hơn...

Chàng xúc động nghẹn lời, mãi mới nói tiếp được:

- Bây giờ dì có ra ngoài đường hét to lên cho cả khu phố hay cả thế giới này biết tôi là đứa con nhân tình nhân nghĩa của dì với cha tôi ngày xưa cũng không làm tôi xấu hổ hay đau đớn thêm nữa.

Minh Tâm lấy lại bình tĩnh hơn:

- Nhưng thưa dì, tôi vẫn thương cảm cảnh ngộ cuộc đời của dì. Ngoài bố mẹ tôi, tôi cũng sẽ giúp đỡ dì một món tiền để dì sửa chữa lại căn nhà.

Chàng đi lên lầu lấy tiền và mang xuống đưa cho bà Minh Vũ:

- Mẹ đưa số tiền này cho dì Thi giúp con. Bây giờ con phải đi làm còn hơn ở nhà con sẽ buồn thêm và mệt mỏi thêm.

Minh Tâm quay qua bà Thi:

- Chào dì. Chúc dì về nhà bình an.

Bà Minh Vũ gom số tiền của ông bà và Minh Tâm gói mảnh giấy báo và bỏ vào bịch ni lông gói ghém, cột lại cẩn thận trước khi trao tận tay bà Thi. Ngoài món tiền bà Minh Vũ còn mua mấy bộ quần áo mới làm quà cho con cháu bà Thi. Cái ba lô cũ của bà Thi lúc mới đến lèo tèo vài bộ quần áo cũ nay đã căng đầy lại thêm một túi xách đầy quà của chủ nhà.

Ăn bữa cơm trưa vội vã xong bà Thi giã từ ra về.

Khi bà Minh Vũ vào dọn dẹp lại căn phòng của bà Thi thì thấy gói tiền bọc trong bao ni lông vẫn nằm giữa giường. Tượng bà Thi bỏ quên nhưng bên cạnh là một mẫu giấy ghi vài hàng:

“Tôi xấu hổ quá, có lẽ cuộc sống nghèo khổ và cái xã hội thiếu tình người bao nhiêu năm nay đã biến tôi thành con người xấu xa đê tiện, tôi ghen tức khi thấy ông bà hạnh phúc sung sướng, tôi tham lam mờ mắt khi thấy ông bà nhà cao cửa rộng.

Minh Tâm, con cho phép mẹ được một lần xưng hô với con thế này. Con đã được ông bà Minh Vũ nuôi dạy thành người tử tế, con tử tế gấp trăm, gấp nghìn lần mẹ. Hãy tha lỗi cho mẹ.

Tôi để lại món tiền này, vì tôi đã nhận món quà khác, một món quà vô giá từ ông bà Minh Vũ và Minh Tâm. Đó là lòng tử tế, bao dung.”

Nguyễn Thị Thanh Dương

Dòng Nước Mắt Chảy Xuống

Dòng nước mắt bao giờ cũng chảy xuống
Cuốn trôi đi bao phiền muộn cuộc đời
Nhưng sáng mưa hồng, chiếu nắng buông rơi
Mẹ nuôi dạy cho đàn con khôn lớn!

Mẹ sung sướng nhìn đàn con đùa giỡn
Con bé thơ chạy nhảy rất hồn nhiên
Niềm hân hoan sáng rực mắt Mẹ hiền
Con khỏe mạnh là Mẹ mừng vui lắm

Con đau bệnh, cả bầu trời đen thẫm
Mẹ âu lo theo nhịp thở của con
Mẹ khẩn cầu, Mẹ thức trắng mỗi mòn
Dòng nước mắt lại một lần tuôn xuống

Tình người Mẹ lúc nào cũng mong muốn
Con thành công, con hạnh phúc, bình an
Dấu đời lần Mẹ ngăn lệ chực tràn
Khi con trẻ đã làm đau lòng Mẹ

Con khôn lớn, với Mẹ, con vẫn bé
Trong vòng tay ấp ủ của Mẹ Cha
Khi cánh chim đã tung cánh xa nhà
Là giây phút tim Mẹ như se thắt

Dòng sữa mẹ là sợi dây kết chặt
Trái tim con, trái tim Mẹ với nhau
Con đau buồn, Mẹ sung sướng được nào
Con hạnh phúc, Mẹ Cha đầy hạnh phúc

Ngày Của Mẹ! Hãy cùng nhau cầu chúc:
Người Mẹ già, không nước mắt chảy tuôn
Người con ngoan, đừng làm Mẹ đau buồn
Dòng nước mắt đời đời luôn chảy xuống!

*Viết tặng những ai sẽ, đang và đã làm Mẹ
nhân Ngày Của Mẹ
Sương Lam*

Linh thơ

May Flowers và Ngày Lễ Của Mẹ ở Xứ Mỹ

Tháng năm nơi xứ Mỹ hoa nở đẹp trên mọi
nẻo đường, trong vườn nhà anh, trong vườn nhà em.
Hoa đẹp như tình thương yêu của người Mẹ dành cho
con cái trong gia đình.

Người Mỹ đã chọn Tháng Năm có hoa nở đẹp để tổ
chức Ngày Của Mẹ (Mother's Day) để gia đình sum
họp bên nhau, để những người con dành một chút thời
giờ nhớ đến Mẹ. Những người con xứ Mỹ có thể mua
quà tặng Mẹ hay dẫn Mẹ đi ăn gọi là chút lòng hiếu
thảo đối với Mẹ, người đã sinh thành dưỡng dục con
cái từ lúc bé thơ cho tới ngày khôn lớn.

Dù nhiều hay ít, sống trên đất Mỹ này chúng ta cũng
hội nhập vào nếp sống văn hóa nơi chúng ta đang
sống. Riêng cá nhân tôi, những ngày lễ như

Thanksgiving's Day, Mother's Day, Father's Day có giá trị tình cảm hơn là giá trị thương mại mặc dầu trong những ngày này các cửa hàng, các quán ăn đông nghẹt những người đến mua sắm quà hay ăn uống.

Bạn hãy tưởng tượng đến gương mặt của những bậc cha mẹ già, trẻ nở nụ cười vui sướng khi nhận một món quà, một bó hoa, những lời chúc tụng từ con cháu gửi đến cho họ. Thật là hạnh phúc, vui vẻ biết bao! Đây là chỉ nói đến những người già còn may mắn sống gần gũi với con cháu để còn được con cháu tặng quà hay đưa đi ăn uống chung cả gia đình.

Xin Bạn hãy tưởng tượng thêm đến những người già nua sống cô đơn trong viện dưỡng lão âm thầm chờ đợi con cháu đến viếng thăm, có phải những ngày này đối với họ thật là quý báu vô cùng hay không vì ít ra con cháu họ cũng dành được một ngày để đến thăm viếng họ trong cuộc sống tất bật, vật chất này.

Xin được góp vui cùng những người con cha mẹ còn sống trên cõi nhân gian này vì bạn còn có cơ hội để nói lên một lời yêu thương cha mẹ hay lời cảm ơn công sinh thành dưỡng dục của mẹ cha vì một mai cha mẹ đã mất đi rồi thì dầu bạn có muốn nói lời yêu thương hay tạ tội thì cũng đã muộn rồi.

Cũng xin được chia sẻ nỗi buồn đau của những người đã không còn cơ hội để nói lên những lời yêu thương hay tạ tội này.

Trong tương lai, bạn sẽ ra sao nhưng chắc chắn bạn sẽ đồng ý với tôi rằng dòng nước mắt bao giờ cũng chảy xuống, phải không Bạn?

Năm nay, anh Nguyễn Duy Quang, một người bạn ảo của tôi, đã cho đăng lại youtube mà anh đã thực hiện về

Ngày Của Mẹ với bài thơ ***Dòng Nước Mắt Chảy Xuống*** của người viết, với những hình ảnh của những bà Mẹ Việt Nam, với lời nhạc nhẹ nhàng êm dịu nhạc phẩm ***Lòng Mẹ*** của nhạc sĩ Y Vân qua Youtube dưới đây <https://www.youtube.com/watch?v=9liBPVnj-zO>

Anh cũng chia sẻ thêm bài viết ***Con Gái Của Mẹ*** (không thấy đề tên tác giả) mà anh đã sưu tầm trên internet mà khi đọc xong bài viết này, chắc hẳn bạn sẽ cảm thông với người viết và tác giả bài viết này về ý tình mà chúng tôi muốn chia sẻ với quý bạn. Xin mời quý bạn cùng đọc với người viết nhé. Xin thành thật cảm ơn anh Nguyễn Duy Quang, một người bạn văn nghệ trên cõi ảo mà tôi chỉ

"văn kỳ tinh nhưng bất kiến kỳ hình". Smile!

Con gái của mẹ

Con gái của mẹ,

Mẹ biết rằng chả bao giờ con đọc lá thư này cả, thứ nhất là con không đọc được tiếng Việt, mà mẹ lại không thể viết cho con bằng tiếng Anh. Nhưng không hiểu sao có một cái gì nó thôi thúc mẹ là phải viết cho con như được nói chuyện với con trực tiếp.

Đã lâu lắm rồi nhỉ, từ khi con tốt nghiệp ra trường trung học, hai mẹ con mình không còn được những buổi tối con cặm cụi học bài trong khi mẹ loay hoay với những việc trong nhà mà cả hai mẹ con mình đã suốt ngày bận rộn không dọn dẹp được.

Nhưng khi ấy con còn nhỏ, trong đầu óc mẹ nghĩ thế nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy mình nhầm. Giáo dục học đường ở bên này, mẹ không hiểu rằng đã tạo cho con thành một người tự lập cho dù con chưa đến tuổi trưởng thành.

người chồng nào chịu cho nổi... Đêm ấy mẹ đã ngủ trên ghế sa lông để thăm thía nỗi buồn của mẹ mà nào con cũng đâu có hay.

Thế mà cảnh sống ấy cũng qua mau trong sự chịu đựng của mẹ. Bây giờ con ra trường, có công ăn việc làm, con đi về thất thường, có khi bỏ mẹ vò vờ chờ con đến cả tuần. Mẹ cũng chẳng dám hỏi con.

Đến một ngày, hình như mẹ nhớ là ngày Mother's Day, con mua một bó hoa hồng tươi về ôm lấy mẹ mà chúc mừng mẹ. Buổi chiều hôm ấy là ngày hạnh phúc nhất đời của mẹ. Mẹ cứ đi ra đi vào lóng ngóng chờ con mở cửa buồng để hỏi xem con thích ăn món gì mẹ sẽ nấu. Nhưng tối đến con đã chái chuốt mở cửa buồng đi ra mời mẹ đi ăn tiệm. Lại một hạnh phúc bất ngờ khác đến. Mẹ như được bơi lội trong hạnh phúc đến độ không thay nổi bộ quần áo đẹp để đi với con.

Sau bữa ăn thịnh soạn với cá 8 món, con đã thân nhiên nói với mẹ rằng:

“Mẹ ơi bây giờ con phải đi làm việc suốt ngày mà mẹ thì già rồi, ở nhà một mình không có ai chăm sóc nên con đã xin cho mẹ được vào sống ở khu người già, có người trông nom hàng ngày. Mẹ không phải lo gì cả. Đến bữa có người dọn cho ăn. Đau ốm có y tá săn sóc. Cuối tuần con sẽ về thăm mẹ, mẹ nhé”

Bê hạnh phúc đã vỡ tan. Những bong bóng hạnh phúc chỉ còn ảo mờ như những bọt xà bông trong chậu tắm. Nó đã phản chiếu muôn màu và vỡ ngay sau đó.

Trong lòng mẹ chợt vắng nghe lại được câu nói của bà ngoại xưa đã nói với mẹ:

“Nước mắt chảy xuôi, con ạ.”!

(Nguồn: Suru tâm trên internet- Không thấy đề tên tác giả)

Từ bao giờ, mẹ cũng không nhớ nữa, con đã có một thế giới riêng là căn buồng của con. Mà vì bận sinh kế suốt ngày, mẹ cũng ít khi ngó vào căn buồng ấy nên có lần mẹ vào tìm con, mẹ đã hết sức sững sốt khi thấy sự vô trật tự trong cuộc sống của con. Sách vở lẫn lộn với quần áo trên giường, dưới sàn cùng mọi thứ vật dụng. Trong tủ treo áo quần thì như cả cái kho chứa đồ phế thải.

Phải mất vài phút mẹ mới định thần lại được, bỏ mắt gần một buổi chiều để sắp xếp lại cho con.

Buổi tối, con về, mẹ ngồi yên ở phòng khách chờ phút giây con chạy ra ôm lấy mẹ mà cảm ơn.

Nhưng thật là một bất ngờ lớn lao mà mẹ chưa bao giờ tưởng tượng ra nổi.

Thay vì cảm ơn, con đã tung cửa buồng ra nói khá lớn tiếng:

“Mẹ làm mất hết trật tự trong buồng của con, bài vở của con mẹ để đâu hết rồi, mọi khi con vẫn để ở chân giường mà...”

Con xin mẹ từ nay mẹ đừng làm gì trong buồng của con cả.

Con tự lo lấy được mà.” Rồi con bỏ vào buồng, im lìm suốt buổi tối hôm đó.

Con ơi, con có biết những giờ phút ấy mẹ đã phải trải qua những tâm trạng như thế nào không. Mẹ ân hận vì đã làm con không vui! Mẹ buồn rầu vì con đã không hiểu cho lòng mẹ. Mẹ cô đơn vì không có ai chia sẻ nỗi buồn với mình. Mẹ lo lắng vì tính nết của con như thế thì khi lấy chồng,

Mẹ lo lắng vì tính nết của con như thế thì khi lấy chồng,

Sau cùng, người viết xin được mượn tâm sự của nhà thơ Đỗ Trung Quân để thay cho lời kết luận của bài tâm tình về Mẹ hôm nay bạn nhé

Xin tặng cho những ai được diễm phúc còn có Mẹ
- Đỗ Trung Quân -

Con sẽ không đợi một ngày kia,
Khi Mẹ mất đi mới giật mình khóc lóc
Những dòng sông trôi đi có trở lại bao giờ?
Con hốt hoảng trước thời gian khắc nghiệt
Chạy điên cuồng qua tuổi Mẹ già nua
Mỗi ngày qua con lại thấy bơ vơ
Ai níu nổi thời gian? Ai níu nổi?
Con mỗi ngày một lớn lên, Mẹ mỗi ngày thêm già cỗi
Cuộc hành trình thâm lặng phía hoàng hôn...
...Hôm nay... anh đã bao lần dừng lại trên phố quen
Ngã nón đứng chào xe tang qua phố, ai mất Mẹ? Sao lòng anh hoảng sợ
Tiếng khóc kia bao lâu nữa ... của mình?
Bài thơ này xin thấp một bình minh, trên đời Mẹ bao năm rồi tăm tối
Bài thơ như một nụ hôn. Con cài sẵn cho tháng ngày sẽ tới
Thật là diễm phúc cho những ai còn có Mẹ, phải không bạn?

Happy Mother's Day

Kính mời xem Youtube Nụ Cười và Nước Mắt của Cha Mẹ do người viết thực hiện dưới đây:

Youtube Nụ Cười và Nước Mắt của Cha Mẹ

[Suong Lam Portland](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=kPdiZjJHTIK>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 368-ORTB 280-51017)

Portland Tháng Tư với Nỗi Nhớ Quê Hương

Cứ mỗi lần Tháng Tư đến là chúng ta được nghe, được đọc những bài thơ, bài văn, bài nhạc nói về Ngày Quốc Hận 30 Tháng Tư. Ai trong chúng ta cũng có niềm đau nỗi nhớ về ngày đau buồn này.

Tất cả các cộng đồng Việt Nam Hải Ngoại đều rầm rộ tổ chức Lễ Tưởng Niệm Ngày Quốc Hận 30 Tháng Tư. Chúng tôi đã đến tham dự buổi lễ tưởng niệm ngày Quốc Hận 30 Tháng Tư do Ban Chấp Hành CĐVNOR tổ chức vào ngày Chủ Nhật 30 Tháng 4 năm 2017 tại trụ sở IRCO tọa lạc ở số 10302 NE Glisan, Portland, OR 07220 từ 1:00 trưa đến 4:00 chiều.

Sau phần nghi lễ chào quốc kỳ Việt Mỹ và phút tưởng niệm anh hùng tử sĩ là phần dâng hương cúng lễ và đọc chúc văn tưởng nhớ công đức Quốc Tổ do Hội Ái Hữu Quảng Trị Vùng Tây Bắc phụ trách.

Bàn thờ Quốc Tổ được bài trí trang nghiêm đầy đủ hương hoa, trà rượu, bánh trái. Chánh tế, các bồi tế, ban chấp sự trang nghiêm trong quốc phục với mũ triều thiên, tiến cúng nghi lễ giống như nghi lễ cúng đình cầu an mà người viết đã được tham dự với cha già ở đình làng Quận Phú Nhuận tỉnh Gia Định ngày xưa.

Lời xướng văn tế lễ trang nghiêm, những lần vị chánh tế Nguyễn Quang Trung và 2 vị bồi tế Đào Mỹ, Bùi Thành đứng lên quì xuống vái lạy, giọng đọc sớ rõ ràng trầm bổng của vị đọc sớ, tiếng trống chiêng rộn rã vang vang trong bầu không khí trang nghiêm đã đưa toàn thể hội trường về với cội nguồn dân tộc mà ở nơi đó có hồn thiêng sông núi nước Việt oai linh, anh dũng được tạo nên bằng xương trắng máu đào của tổ tiên và anh hùng liệt nữ Việt Nam.

Hy vọng những người trẻ Việt Nam sẽ được truyền thừa và tiếp nối truyền thống tốt đẹp này và xin hãy nên nhớ rằng:

“ Một tác giang sơn là tác máu
Một gang đá sỏi cũng ân tình !”
Mong lắm thay!

Đặc biệt năm nay, Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon mà đa số các thành viên là những người bạn trẻ đầy nhiệt huyết đã được nhiều đoàn thể như các hội cựu quân nhânVNCH, Hội Người Việt Cao Niên Oregon, các thân hào nhân sĩ, và đồng hương tham gia ủng hộ đông đảo.

Các cựu quân nhân trang nghiêm trong màu áo của binh chủng mình. Các người đến dự lễ đa số mặc áo màu đen hay màu trắng. Các cơ quan truyền thông đều có mặt. Những khuôn mặt sinh hoạt cộng đồng tại Portland, các đồng hương Việt Nam mà người viết được hân hạnh quen biết đều hiện diện ở nơi đây vì trong trái tim tình cảm của người dân Việt nỗi đau thương vẫn còn đó khi nước mất nhà tan.

MC Đỗ Kim Bảng, chủ bút Oregon Thời Báo với giọng nói đầy truyền cảm, ấm áp luôn luôn được mời để làm MC trong các buổi lễ tưởng niệm Ngày Quốc Hận này.

Màn vinh danh và choàng tặng vòng hoa gửi đến các cựu quân nhân có mặt trong buổi lễ khiến cho người viết nhớ lại tình cảm thương mến của em gái hậu phương trao vòng hoa chiến thắng cho các chiến sĩ đã thắng trận trở về nói lên tình cảm “quân dân như cá nước” của chế độ Việt Nam Cộng Hòa ngày xưa.

Ban tổ chức buổi lễ tưởng niệm đã hoàn thành trách nhiệm của mình một cách đáng khen với các nghi lễ cần thiết, với các màn văn nghệ đấu tranh do các ca sĩ Hoài Trang, Thu Tâm, Tuyết Lan, v.v. trình diễn rất xúc động. Ban tổ chức đã không quên phục vụ bữa ăn nhẹ và nước uống đến tận tay người tham dự để cho buổi lễ được tiến hành trong trật tự không bị gián đoạn, v.v.

Đặc biệt năm nay có thêm màn chụp hình cho gia đình các cựu quân nhân do anh Vương Sỹ Hùng phụ trách và màn trình chiếu các video tranh đấu cho nhân quyền tại Việt Nam do ông Nam Phạm phụ trách.

Riêng cá nhân người viết rất ngạc nhiên và khen phục với lời phát biểu của nữ sinh viên Mai Thảo, người được sinh ra và lớn lên tại Mỹ nhưng nói tiếng Việt rất trôi chảy, hoạt bát khi nói lên nỗi ưu tư và tinh thần phục vụ cộng đồng của giới trẻ tại hải ngoại.

Người viết xin thành thật khen ngợi Ban chấp hành CĐVNOR đã tổ chức những nghi lễ cần thiết lễ Giỗ Quốc Tổ Hùng Vương và lễ tưởng niệm ngày Quốc Hận rất trang trọng hôm nay. Kính mời xem các hình ảnh về Buổi Tưởng Niệm Ngày Quốc Hận 30 tháng 4 lần thứ 42 và Giỗ Tô Hùng Vương do Cộng Đồng Việt Nam Oregon tổ chức qua link đính kèm do cô Mary Nguyễn thực hiện:

https://photos.google.com/share/AF1QipOjaQPuJ4YDBgOMPRkiGeI_BkE-0n0c71sJjSsl4TywRhs5bci4gJ_eTNRSSYjp4tw?key=UWVONEFKX3NvQ1dhRVpINmM3OUpsQmdfMXY5MTZB

Từ sinh hoạt lễ tưởng niệm ngày Quốc Hận lần thứ 42 năm nay, người viết lại lan mạn nghĩ đến những buổi lễ tưởng niệm ngày Quốc Hận trong những thập niên 80, 90 trước đây ở Portland mà vợ chồng người viết đã tham dự.

Vào những năm trước, khi có chương trình HO cho phép các cựu sĩ quan VNCH bị đi học tập cải tạo trên 3 năm được cùng gia đình được định cư ở Mỹ và chương tình đoàn tụ gia đình, Portland có rất ít đồng hương Việt Nam cư ngụ.

Chúng tôi đã vượt biên và được định cư tại Portland từ năm 1982. Vì mới bắt đầu xây dựng cuộc sống mới tại xứ người từ con số không vợ chồng người viết phải vừa đi học vừa đi làm nên cũng không có tham gia sinh hoạt cộng đồng nhiều. Ban chấp hành CĐVNOR vào những thập niên trước là những người lớn tuổi vẫn một lòng thương yêu và tưởng nhớ quê hương Việt Nam nên cũng đã tổ chức nhiều buổi tưởng niệm Ngày Quốc Hận 30 tháng Tư, tuy không được rầm rộ và vĩ đại như bây giờ. Tuy thế những "người sinh viên già" như chúng tôi vẫn đi tham dự để nói lên niềm thương nỗi nhớ về một quê hương đã nghìn trùng xa cách với bao nhiêu người thân yêu còn ở lại.

Tôi cũng đã nhiều lần ra ngắm biển ở Oregon. Đứng ở bờ bên này nhìn màu xanh tuyệt đẹp của biển ở xa xa, tôi lại nhớ đến bài thơ ***Biển và Dân Việt*** của tôi viết từ năm 1982 khi tôi mới đến Portland.

Lúc đó, tôi mới rời xa quê mẹ, nên niềm thương nỗi nhớ về một quê hương mới vừa xa cách là niềm cảm hứng cho các bài thơ của tôi. Tập thơ ***Tháng Tư với Nỗi Nhớ Quê Hương*** của tôi nói lên nỗi niềm tâm sự của một kẻ phải rời xa cha già mẹ yếu, gia đình thân yêu để đi lưu lạc nơi xứ người được ra đời năm 1982 nhờ sự thương mến, giúp đỡ của những người bạn tốt mà tôi mới quen biết ở trường Portland Community College. Tập thơ này được tái bản nhiều lần do sự ủng hộ tài chánh của những bạn bè đồng tâm sự như tôi.

Nhân đây, tôi cũng xin cảm ơn những người bạn trẻ sinh viên ngày nào (đặc biệt, anh Trần Văn Minh, chồng tôi và họa sĩ Huỳnh Lương Vinh, người đã vẽ hình bìa và các tranh ảnh trong các tuyển tập thơ của SL) đã cùng tôi thực hiện ước mơ giữ gìn tinh tự dân tộc Việt Nam trong tháng ngày sống lưu lạc nơi xứ người. SL cũng xin cảm ơn quý thân hữu, quý độc giả đã đọc, đã cảm thông và đã thương mến thơ văn của Sương Lam.

Xin mời quý bạn nghe tâm sự của người viết qua vài đoạn thơ mà tôi rất thích nhất trong bài thơ ***Biển và Dân Việt*** như sau:

“Người chỉ biết những con tàu đã đến
Còn bao nhiêu lạc nẻo hoặc chìm sâu
Giữa phong ba xanh thẳm chỉ một màu
Ai đếm được bao nhiêu mồ giữa biển“
(*Thơ Sương Lam- Biển và Dân Việt*)

Trong một lần đi dự lễ tưởng niệm ngày Quốc Hận ở dưới phố Portland, tôi đã có cảm hứng viết được bài thơ ***Portland Tháng Tư Buồn*** dưới đây, xin được chia sẻ với quý bạn và hy vọng sẽ được cảm thông. Xin đa tạ.

Portland Tháng Tư Buồn

Bao năm qua, trong tủ buồn uất hận
Bao năm rồi, bao kẻ sống tha hương
Bao năm sang, nơi xứ Việt thiên đường

Triệu người Việt vẫn điều linh khốn khổ.

Phố Portland chiều nay muôn nắng đỏ
Nắng hanh vàng giống nắng âm quê hương
Gọi niềm đau nỗi nhớ với sầu thương
Về quê cũ mấy nghìn trùng xa cách.

Nay thân phận lạc loài nơi đất khách
Giữa phố người ngày Quốc Hận tháng Tư
Bạn với tôi cùng một nỗi suy tư
Ngày Quốc hận: nhớ Quê Hương, Cha Mẹ.

Công viên Lawndall chiều nay gió nhẹ
Gió chiều hồn tử sĩ chôn rùng sâu
Nơi ngục tù, nơi biển thẳm xanh màu
Kết thành mối oan khiên và uất hận.

Người dân Việt muôn đời không chấp nhận
Sống nhục nhằn, thống khổ, mất Tự Do
Hoặc lang thang trôi nổi kiếp con đò
Bềnh bồng sóng dạt dờ nơi xứ lạ.

Bạn với tôi, cùng giống dòng Việt cả
Cũng da vàng, máu đỏ, giống Rồng Tiên
Bắc, Trung, Nam dù phân biệt ba miền
Việt Nam vẫn là tên chung cả nước.

Ngày tưởng niệm! Chẳng đợi kêu mời rước
Ngày đau buồn! Dân Việt khắp năm châu
Một phút thôi! Xin kính cẩn cúi đầu
Đề truy niệm đến những người đã khuất.

Saigon cũ giả từ trong u uất
Nơi xứ người, Tôi, Bạn nhớ Quê hương
Tháng Tư Buồn! Người ở lại quê hương
Hờn vong quốc! Ai buồn hơn ai nhỉ?

Sương Lam

Rồi thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, chúng ta sẽ già và hy vọng những người bạn trẻ của thế hệ thứ hai, thứ ba của chúng ta nơi xứ người sẽ vẫn nhớ về cội nguồn Việt Nam, sẽ vẫn gìn giữ những gì hay đẹp của văn hóa Việt Nam và quê hương Việt Nam chúng ta sẽ được sống trong Tự Do và Hạnh Phúc.

Mời quý thân hữu thưởng thức Youtube Nỗi Buồn Không Tên-Thơ Sương Lam Thực hiện Youtube: Lính Thủy qua link dưới đây:

Youtube Nỗi buồn không tên - Thơ Sương Lam- Thực hiện Youtube: Lính Thủy
<https://www.youtube.com/watch?v=Jh7R-j6MUZE>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 367-ORTB 779-5417)

Làm sao kể hết chuyện tháng 4
Đời ngang khúc rẽ... nát tâm tư
Ngày đêm thao thức buồn da diết
Đời chẳng còn gì... hết ước mơ!!!!...

Phạm Thị Minh Hưng

Kể lẽ bao nhiêu nỗi riêng tư
Từ ngày Quốc Hận tháng Đen: Tư
Nhà tan, nước mất... còn chi nữa
Lưu lạc tha hương... chẳng nhớ ư?

PThúy

Chuyện Đời Chưa Kể Hết

Từ tháng Tư chuyện đời chưa kể hết, ()
Mỗi một năm lại bộc phát vết thương,
Bao chứng nhân còn oán hận vẫn vương,
Đời phạm nhân phải buông gươm, sám hối.*

*Cuộc phù du một cơn dài thâm khốc,
Thoắt bóng câu một chốc mấy mươi năm,
Cảnh đời bao mất mát lẫn thăng trầm,
Bao thù hận, bao thương tâm chông chất.*

*Bao sinh ly, tử biệt, bao cùng cực,
Tới tận cùng địa ngục của loài người,
Có dân nào thông khổ như dân tôi,
Từ tháng Tư chuyện đời chưa kể hết.*

*Mỗi lần nghe, đọc, mỗi lần uất nghẹn,
Cười như điên và lệ chẳng ngừng tuôn,
Là ngậm ngùi, đau đớn ứ trong hồn,
Là tha thiết cầu xin Trời cứu rồi.*

*Tôi sẵn sàng đem đời tôi đánh đổi,
Cho quê hương có cơ hội vươn lên,
Cho dân tôi có đầy đủ nhân quyền,
Để tiến bước song hành cùng thế giới.*

Trời ơi Trời có nghe lời tôi gọi!

Nguyễn P. Thúy

* Tháng Tư, 1975

SAO ANH CHƯA VỀ

Sao anh chưa về thăm cố hương
Vắng bước chân anh mọi nẻo đường
Hoa cà phê trắng nồng hương sớm
Nhớ quá ngày xưa bao luyện thương!

Sao anh chưa về thăm phố núi
Đất đỏ mưa dầm vương gót chân
Nương rẫy tinh mơ nghe tiếng dế
Se sắt hồn em những hẹn thề.

Trường xưa còn đó vẫn đợi chờ
Bước anh về ôn kỷ niệm xưa
Anh có nhớ dưới hàng phượng đỏ
Hai trái tim khờ đã mộng mơ?

Sao anh chưa về thăm xóm cũ
Thác Nhà Đèn có những hoàng hôn
Nhìn dòng nước chảy cùng mơ ước...
... Thời gian xa vắng nát tâm hồn!

Anh có về không bên đời biếc
Ngắt đóa hoa sim ngậm mây chiều
Màu hoa tím tím hồn mơ mộng
Thơ thần bên nhau bao dấu yêu?

Sao anh không về giữa đại ngàn
Nghe hồn gió hú giữa đêm hoang
Dã quỳ thương khóc bên triền suối
Cung đàn nhỏ lệ tiếc mơ tàn...!

Cao nguyên vẫn đợi bước anh về
Tiếng cồng chiêng nhưng nhớ lê thê
Mơ dáng ai ngày xưa bên suối
Tình thơ ngây tuổi mộng hẹn thề!

Nhớ nhé anh ơi về Ban Mê
Cho kỷ niệm xưa cũng theo về
... Mùa xuân hoa nở sân đầy nắng
Đón người lạc bước ấm tình quê!

Phạm Thị Minh-Hung

ĐÂY ĐÓ CÓ NHỮNG NIỀM VUI

Cứ như là có “thần giao cách cảm” khi chị Dương Tư gọi “rủ” tôi tham gia một chuyến ...viễn du lên DC để thăm các bạn Tuy Hòa, mà chỉ một tuần trước đây, vị Bác sĩ từng trị bệnh cho tôi suốt hai năm qua, đã phán một câu...đẹp nhất trong ngày: “Chị ... free to go, muốn đi đâu thì đi!”

Ừ thì đi theo chị để gặp lại bạn bè cho vui. Chị bảo: “*Hồng Vân bên Cali và anh xã Bình đã lên chương trình hấp dẫn lắm, sẽ đi nhiều nơi, em xem vé máy bay mua cho hai chị em*”. Tôi lục lọi may ra tìm vé... giá rẻ. Nhưng khi nói chị báo cho Hồng Vân biết ngày giờ đi đến thì tôi dấu tên mình, vì muốn “*giữ bí mật*”, trước là thăm bạn Hải Đường, và làm cho bạn ngạc nhiên chơi, vì tôi và bạn, là hai người được căn bệnh nan y ung thư chiếu cố kỹ, Hải Đường “*bị*” sau tôi một năm, bây giờ cũng đã ngưng uống thuốc.

Chúng tôi được cả vợ chồng Trang, cô em gái của Hải Đường đón về nhà bạn buổi tối, nhà ở trong một khu vực xinh xắn, đồi thông chập chùng. Gặp Hồng Vân, anh Bình và Mỹ Tin ở đó rồi, tha hồ nói chuyện và chuẩn bị sáng sớm mai cả bọn cùng nhau đi Canada thăm gia đình cô bạn Mai Hương và thầy Nhạc. Chúng tôi 5 người: vợ chồng Hồng Vân, chị Tur, tôi và người chị họ của Hồng Vân từ Bi sang, là “*đo đường*” bằng xe hơi, còn Mỹ Tin và Hải Đường đi máy bay, vì ngại không ngồi nổi đường dài. Thời tiết DC mấy hôm đó thật bất thường, mưa bão, tuyết rơi, gió lạnh. Tin “*thời tiết cho tàu chạy ven biển*” từ Canada do thầy Nhạc cho biết là sẽ có tuyết rơi nhẹ, nhiệt độ xuống thấp. Nghe tin thì ai cũng thấy nản chí, mấy bạn bàn với nhau nếu trời đổ tuyết, sẽ hủy vé không đi. Nhưng bọn đi xe thì cứ thế mà tiến hành, tới đâu hay tới đó, các chị bạn “*ngại*” cho sức khỏe của tôi, nhưng tôi “*cam đoan*” quý vị đừng “*lo*” cho tôi nhiều, vì tôi chỉ có “*đau tay*” (đau bệnh mà cũng chọn, khỏi làm việc..), chứ đôi chân thì khỏe, vì tập đi bộ hằng ngày đều đặn.

Trời thương cho người xa về thủ đô hay sao đó, mà sáng hôm sau trời quang mây tạnh. Xe cứ chạy bon bon trên đường, lâu lâu cũng thấy “*nặng lên xóm nghèo*”. Lần đầu tiên đi về miền đông, chúng tôi cũng thấy lạ lẫm lắm, đi có mấy tiếng đồng hồ mà xuyên qua đến mấy tiểu bang. Đường về hướng Montreal ngả này sao... xa xôi mà hiu quạnh thật, hai bên đường chẳng có căn nhà nào hiện hữu. Suốt mấy tiếng đồng hồ xe chạy mà chẳng có mấy... bạn đồng hành, thỉnh thoảng mới thấy chiếc xe chạy vào qua rồi mất hút, chúng tôi tha hồ đo đường thênh thang rộng mở, và cũng nhờ chúng tôi “*mần văn nghệ bỏ túi*” trên xe, khiến tài xế cười dzui nên lái xe không thấy mệt.

Nhưng thỉnh thoảng phải... dừng lại cho hành khách xuống “*chớp hình*” với tuyết bên đường làm kỷ niệm. May quá không có người nào muốn “*xả nước cứu thân*”, nếu không, chắc phải mắc bệnh “*tiểu đường*”? mà nếu có, thì đó cũng là “*có những niềm riêng làm ơn dấu kín*”! Hahahha...

Khi vào cửa khẩu địa phận Canada, chỉ cần trình “*sổ thông hành*”, và chỉ trả lời vài câu hỏi về hồ sơ lý lịch sơ sơ, thế là ông cảnh sát hải quan ngồi trong lô cốt cho... vọt! Nhưng mà đoạn đường đi cứ phải “*đóng tiền mãi lộ*” nhiều và nhiều lắm lắm...

Anh “*tài xế Bình*” đã hay đáo để, mà chị “*lít-đơ Hồng Vân*” ngồi cạnh còn hay hơn nữa, khi cả hai tìm lối chạy thẳng đến nhà thầy Nhạc + Mai Hương trước khi Thầy đón hai bạn HĐ, MT ở phi trường về đến. Phải nói nhà Thầy (Cô) quá xinh xắn, nhất là quang cảnh bên ngoài không chê vào đâu được, chỉ cần một ly cà phê vào một buổi mai hồng, ngồi nhìn xuống dòng sông, thấy thuyền trôi nhẹ nhàng, sẽ thư thái tâm hồn. Và khi mặt trời khuất nẻo, có ánh trăng lên, một cây đàn guitar với giọng hát tuyệt vời của hai vị “*gia chủ*”, bảo đảm sẽ có nhiều thánh giả không mời mà đến...

Thầy Nhạc & Mai Hương, Mỹ Tin, ÁnhTuyết, Hồng Vân, Hải Đường, chị Tư, HN, Phan Tuyết

Mai Hương không chỉ là người đẹp dễ mến, mà đối với bạn bè cũng tuyệt vời. Biết chúng tôi đến thăm chơi, MH đã nấu sẵn một lô thức ăn từ phở gà, gỏi thập cẩm, chả giò, xôi xanh... nhiều và nhiều món lắm, làm chúng tôi... không thể ra tiệm ăn được, vì chưa “thưởng thức” hết món ăn ngon của gia chủ đã thức khuya dậy sớm chuẩn bị. Thương thì thôi.

Bởi thế, khi tôi liên lạc với chị bạn Văn của tôi là Tiểu Thu cùng phu quân là anh B/S Thành, cũng là bạn thân của Thầy Nhạc và Mai Hương, nên họ cũng được mời đến nhà chơi luôn, dù trước đó, chị có nhã ý mời hết cả nhà ra tiệm. Thôi thì hẹn khi khác TT nhé. Gặp được bạn là vui quá rồi.

Thầy Nhạc còn đưa chúng tôi đi thăm khu nhà thờ Saint Joseph nổi tiếng của thành phố. Ở đây mọi người đều có thể đốt nến cầu nguyện một điều gì đó vì nghe nói rất linh thiêng. Có rất nhiều người khi đến đây với đôi nạng gỗ, nhưng khi cầu nguyện linh nghiệm rồi, người ta có thể đi lại bình thường và những đôi nạng kia được đem trở lại treo đầy trong nhà thờ làm.. kỷ niệm. Anh Bình còn mua cho chúng tôi mỗi

đưa một đồng tiền vàng làm... “của hồi môn” bằng ba đồng Gia Nã Đại.

Nhà văn TT&HN

Ngày hôm sau Thầy đưa chúng tôi đi thăm thành phố Quebec.

Chụp hình tại công viên với nhiều... súng cà nông. Nhưng tiếc quá, vì tuyết còn quá nhiều, nên không ai... mạo hiểm trèo lên tuyết. Thôi thì hẹn khi trời quang mây tạnh sẽ trở lại, nếu có dịp...

Đã nói chúng tôi đi “đo” xem xứ Cà Na làm đường có tốt không? Bởi vậy khi trở về, xe của thầy Nhạc gần như... cạn xăng. Thấy exit, Thầy bèn rẽ vào may ra tìm trạm xăng(?). Nhưng trạm đâu không thấy, chỉ thấy Thầy chạy... òng vòng trong rừng cây. Ngồi trong xe chạy theo sau, mà hồn vía chúng tôi... bay bổng lên mây, cứ lo với tình trạng đường càng ngày càng xa, rừng càng nhiều cây lớn, trạm xăng thì mù khơi lẽ có tên nào vác súng ra đứng giữa đường, mặt nghênh nghênh hắc ám, bắt mọi người... bước ra khỏi xe, như trong phim “hành động” của Mỹ, chắc... “thôi là hết đi chơi từ đây”,

huhuhu. Cuối cùng thì có...tin vui giữa giờ thất vọng, anh Bình và chị Vân... mò trên GPS tìm ra được trạm xăng gần đó, hú hồn!

Chân thành cảm ơn sự ưu ái đón tiếp chúng tôi, và “lưu luyến” chia tay MH và Thầy Nhạc để lên đường đi về Toronto sáng hôm sau, chủ yếu là đi xem “Niagara Falls”, vì nghe người ta tả “hấp dẫn quá”.

Nhưng không biết cái GPS chỉ làm sao mà xe lại chạy u vào cổng biên giới Mỹ. “Người Mỹ trở về Mỹ”, mà “bị mời” ra khỏi xe để họ khám xe, cả bọn ngồi... im lặng trong phòng, cũng hơi... ớn lạnh. Đâu chừng hai mươi phút, họ cho đi, còn chỉ cho anh Bình lối nào đi thăm Thác, mà chẳng cần cho biết lý do vì sao bị... ngồi im mà buồn lâu thế?

Bây giờ mới là lạnh căng thật sự, khi tài xế Bình lái xe... trở vòng lại Canada, nhất định đi xem thác nước. Mèn ơi, kỳ này mấy ông hải quan Cà Ná làm dữ. Chắc họ tưởng cái đám ông bà già người Á Châu này đang làm công việc... tội lỗi gì đây? mới đi “giao hàng cấm” không chừng? Mà sao mới chạy qua “bên cầu biên giới” giờ chạy trở lại? Im lặng, hồng dám nói chuyện lớn, cứ ngại họ... thu âm, lỡ mình nói gì sai, chắc con đường đi chơi sẽ vào ngõ cụt, không chừng còn bị lừa vào... khám “ngồi chơi xoi nước”. Hơn nửa giờ ngồi nghiêm chỉnh mà... lo, họ... thả cho đi, hú vía nữa!

Phải nói là đường dài thăm thẳm, chúng tôi “đo” đến hơn nửa ngày mà vẫn xa tít mù khơi, người ta còn chặn lối để sửa đường, bắt phải đi... detour, nên đã xa càng xa hơn nữa. Đi ngang qua thành phố Toronto nhưng không vào được vì đã chiều rồi. Đi hơn tiếng, khi thấy bảng chỉ lối qua biên giới Mỹ, thì cả bọn lại nhao nhao phải tìm đường khác đi, nhất định... không thêm qua “cầu biên giới”, vì chưa xem thác mà. Cuối cùng thì cũng đến nơi muốn đến, thuê phòng ngủ cạnh con đường xuống thác nước.

Nhưng đêm lạnh teo, khách du lịch cũng vắng, chỉ nhìn thấy những làn nước màu... xanh xanh, đỏ đỏ cho trẻ nhỏ nó xem chơi, thác... không có gì hùng vĩ như mình nghĩ, tuy có rộng thật, vì nó là nguồn thủy điện lớn nhất ở đây. Nhưng không có núi cao để nhìn nước từ trời đổ xuống như thác Bản Giốc của Việt Nam mình ngày trước. Thế là kéo vào casino xem bà con...kéo máy, đi tìm nguồn cung cấp cho bao tử, nhưng phải nói thức ăn ở xứ này... dở tệ.

“Về lại Mỹ khi trời vừa sáng”! Anh Bình đã lái xe vào... trạm kiểm soát rồi mà không hay biết, lại còn... leo ra khỏi xe để tìm ticket, vì ngỡ là... trạm thu phí., hahaha... Đến khi ông cảnh sát hải quan xuất hiện hỏi to: “What are you doing?” Bình nhà ta và cả bọn ngồi trên xe giựt mình, lo sốt vó. Chỉ sợ bắt quá tam ba bận, bị gọi vào trạm ngồi chơi thì đúng là... xui tận mạng. Nhưng may quá, ông HQ dễ chịu, chắc đêm qua ngủ ngon, nên ông không hỏi gì nhiều, phát tay một cái cho xe chạy thẳng. Bây giờ thì cả đám tự do... hát “đoàn người vượt qua biên giới quyết tiến tới, quyết... go home từ đây!” đi về lại MỸ mà mừng... hết lớn.

Đường về lối Buffalo vui hơn nhiều, nhà cửa hai bên đường đông đúc, xe cộ qua lại tấp nập, Anh Bình lái xe khoảng tám tiếng thì đến New York, chạy thẳng về nhà con gái chị Tư.

Đúng là chị Tư “number one” khi có cô con gái Như ngoan và chàng rể Trí quý hiếm. Cháu Trí thật là dễ thương, sốt sắng với bạn bè của... mẹ vợ. Cháu đưa tất cả về khách sạn đã đặt sẵn ngay trung tâm Time

Square, rồi đưa đi ăn nhà hàng Tàu. Nghe ông chủ nhà hàng nói tiền thuê hai mươi lăm ngàn một tháng mà ..hết hồn. Trời đất quỷ thần ơi, đúng là NY có khác, nên chỉ nhà cửa toàn là cao tầng, nhà san sát, phòng thì..chút chút, khiến cả bọn cứ... lo lắng dùm cho chủ tiệm, làm sao họ bán có... tiền để trả tiền thuê chỗ? Đúng là vô duyên.

Buổi tối “ông bà sui” của chị Tư đãi tiệc cho cả nhóm. Phải nói đây là một “hội Phú Yên” nho nhỏ. Mấy gia đình anh em sống cùng trong một building thân tình, thật hiếm có. Từ người chị gái, ông anh, đến mấy người cháu đều hài hòa, vui vẻ. Thức ăn thì đầy dẫy, ngon vô cùng, nào bún bò, chả giò, cá nướng... ăn đến no nê. Lại chỉ biết ‘cảm ơn’ tấm thịnh tình của họ dành cho chị... Sui Gia và bạn của Sui Tư.

Sáng hôm sau gia đình Trí đưa cả nhóm đi thăm khu trung tâm Nữ Ước dù trời mưa tầm tã. Nhưng không sao, đoàn người vẫn... đội mưa mà đi, mà đi. Qwào! New York vui thật, người sao mà đông thế, dù mưa, dù lạnh, nhưng thiên hạ vẫn tấp nập ngược xuôi trên đường. Chúng tôi đi thăm hệ thống xe đường ngầm vĩ đại mới xây chừng hai năm, lại... chớp hình kỷ niệm dù lạnh... teo gan. Đi vào nhà thờ đẹp quá, không nhớ tên, nhưng tranh nhau chớp hình, vì bên trong ấm lắm, đúng lúc người đi xem lễ vừa tan (tắm tắm đở bên trái là nơi “Đức Giáo hoàng” có lần đến làm lễ...).

Ba má của Trí và Như cùng các dì , cậu Bình (hình do Trí chụp)

Đi đến chỗ hồ nước ghi tên người tử nạn của hai tòa tháp đôi ngày 9-11. Cháu Như nói có nhiều người đến đây họ bảo cảm thấy lạnh sống lưng, như có oan hồn của những người chết oan vẫn còn lẩn quất đâu đây? Nhưng chúng tôi vẫn chen nhau chụp hình, dù sao thì lạnh cũng đã... lạnh rồi, nếu có người nào cảm tình với mình muốn “đến làm quen”, thì cũng là... duyên phận nên chấp nhận! Hì hì hì...

Lại
leo

lên xe cho Trí chở đi giới thiệu nhiều nơi lắm, qua khu vực tòa nhà LHQ, nào central park dù trời... mưa, đi vào viện bảo tàng nghệ thuật nhưng họ xếp hàng dài quá nên... chườn.

Có qua khu vực hotel của Mít-tờ Tổng Thống Trump. Tôi nói với mọi người muốn vào... thăm ngài Tổng Thống, hỏi ông làm việc nhiều quá có... mệt không? Vì ông cũng đã qua khỏi tuổi... rì thai rồi, trong khi mọi người đến tuổi nghỉ để... enjoy cuộc đời như chúng tôi đây, thì ông lại đi làm. Dù “có bầu” hay không bầu cho ông, thì ông vẫn là TT đắc cử hợp pháp theo tinh thần dân chủ xứ này, thăm hỏi TT vẫn là “bổn phận” của công dân... tốt (không phải đem súng vào để hỏi thăm sức

phở kiêu... khủng bố là được). Nhưng không có chỗ đậu xe (mỗi ngày parking xe tốn hơn trăm tỉ), lại thấy mấy ông cảnh sát cầm súng đứng... mặt nghiêm mà buồn, nên tài xế đành đi thẳng.

Tiếc quá, trời mù sương thấp nên không viếng được tượng Nữ thần Tự Do.

Tôi được cơ hội thăm cô con gái út đang làm việc ở đây, cháu cũng thuê nhà sát khu vực thị tứ này, nên đến nhà con cũng tiện. Vào các cửa hàng trên đường số 5 cũng chỉ để... xem chơi, sờ vô sợ đứt tay.

Buổi tối, đi “chen lấn” cũng vui đáo đê, mấy anh “hè ” mặc đủ loại quần áo Disney để chụp hình...lấy tiền. Ôi thôi người và người đi lên đi xuống đông nghẹt, cũng... chẳng biết để làm gì, hình như chủ yếu là xem mấy hình quảng cáo phim trên những màn ảnh thật lớn, với màu mè chớp nháy liên tục, Đêm sinh hoạt hình như không ngưng nghỉ, giống... Sài Gòn không chừng? Xe chạy suốt đêm và người cũng... quên ngủ???

Từ già gia đình Trí & Như sáng hôm sau để về lại DC. Mấy Dì & Cậu cảm ơn Trí

và gia đình không hết lời, không phải vì được “bao” tất cả mọi thứ, mà vì cái tình cảm, sự sốt sắng Trí dành cho tất cả. Người nào cũng “ước ao” mình có được chàng rể như thế (đúng là nghèo mà ham!), chúc mừng và cảm ơn cả gia đình Sui Gia chị Tư và chị nhé.

Nhiều năm trước cá nhân tôi đến DC với mục đích xem hoa anh đào, nên hoa nở tung bừng chào đón, đẹp không tưởng.

Nhưng kỳ này, những cây Hoa đào ở DC đón chúng tôi bằng... cành và lá. Hoa chỉ còn vài bông làm kiêu, vì hết hoa nên người đi xem cũng... hết.

[Đi nhằm ngày thứ bảy có Parade, nên các nẻo đường đều bị đóng. Cuối cùng anh Bình cho xe về lại khu trung tâm Eden của người Việt nam, lo cho các bao tử đang kêu gào, biểu tình chống đối.](#)Sau đó đi thăm tòa nhà Quốc Hội và vài nơi khác.

Đi thăm vườn hoa để... chớp hình làm kỷ niệm. Nhưng hình như hoa cũng bị thời tiết đổi thay nên hoa đi... vắng nhiều. Các chị bạn nói đi thì... đi chứ không mấy quan tâm. Tôi thì đến vài lần rồi, nên gặp bạn bè, bà con là chính.

Cô Quỳnh Hoa, N/V Ngọc Dung, N/V Hồng Thủy, HN, Phương Thúy

Không hiểu do đâu tôi lại có may mắn có mặt trong một diễn đàn Văn Chương có tên “CÔ GÁI VIỆT”, một diễn đàn với sự góp mặt của hầu hết những văn thi sĩ nữ giới nổi tiếng ở khắp mọi nơi trên đất nước Hoa Kỳ & thế giới này như Phương Lan, Nguyễn Thị Thanh Dương, Hồng Thủy, Tiểu Thu, Sương Lam, Đỗ Dung, Kiều Mộng Hà, Quỳnh Hoa, Ngọc Hạnh, Sao Khuê, Minh Giang, Linh Đắc, Ái Hoa, Ngân Bình, Minh Nguyệt, Miên Thủy,... và nhiều các Chị Em khác nữa, có đến hơn mấy chục người, mà người “đầu tàu” thật tài giỏi, chúng tôi hay âu yếm gọi là “bà bầu Phương Thúy”, người đã phụ trách một tuyển tập "Cô Gái Việt" thật trang nhã, đặc sắc với “bản doanh” đặt ở DC. Hôm đó nhờ cô Phương Thúy với phu quân Khánh, đã sốt sắng tạo cơ hội cho cá nhân tôi gặp được cô Quỳnh Hoa, chị Hồng Thủy, chị Ngọc Hạnh và vài chị nhà văn nữa. Thật quý hóa, thân tình khi tôi được các chị em đón chào thân mật, ấm cúng trong nhà hàng Present. Vui quá khi được chị Hồng Thủy tặng cho bó hoa hồng thắm, cứ y như cô gái về... nhà chồng. Phương Thúy, cô Quỳnh Hoa, chị Ngọc Hạnh đều có quà cho tôi mang về Texas làm kỷ niệm. Xin cảm ơn tất cả quý Chị Em.

Tôi lại có cơ hội thăm viếng gia đình hai người anh họ, con người Cậu ruột, mà đã hơn... mấy mươi năm qua,

Thi Sĩ Phạm Cao Hoàng, phu nhân Cúc Hoa, HN, anh Kịch

vì hoàn cảnh xã hội, mỗi người ở một nơi, không ai có cơ hội đi thăm viếng ai. Khi được anh Kịch đến đón ở nhà hàng Present sau buổi gặp gỡ các chị em CGV, anh đưa tôi về nhà gặp mặt... chị dâu, chị thật dễ thương mà bây giờ tôi mới... biết. Lại chụp hình cùng gia đình anh chị và cháu trai.

Anh lại đưa tôi đi thăm gia đình người anh nữa, là nhà thơ nổi tiếng Phạm Cao Hoàng. Anh chị sống với vợ chồng người con gái lớn trong căn nhà khá đẹp trên đồi, phía trước nhà là thảm cỏ xanh ngút ngàn, sau lưng nhà là con suối nhỏ, đúng là nhà của “nhà thơ” ở có khác.

Qwào! Thủ đô mà lì, nhà cửa nào cũng đẹp, cứ lên đồi xuống dốc, hai bên đường xe chạy toàn là rừng, hèn chi anh Bình kể chuyện hôm đầu tiên lái xe đi đón người chị, không biết cái GPS nó chỉ làm sao mà xe anh cứ “đường vô núi rừng sao hãi hùng, ôi gió lộng, không thấy người mà xe cứ bon bon...” một mình anh chạy vào rừng, giựt mình quay đầu xe lại mới là lối về nhà, cũng hú vía.

Ở DC có nhiều nơi để đi thăm, ngoạn cảnh, cả đám thay nhau chụp hình, từ hoa lá cỏ cây tới hình người tạc tượng. Người nào cũng là “nhiếp ảnh gia” chuyên nghiệp, vì chụp thì cứ chụp, hình có “đẹp” hay không là chuyện nhỏ, vì đâu có tốn tiền mua phim như hồi năm năm đầu mà ngại..

Tôi còn được anh chị Kích dất vô thăm một vườn hoa với cảnh quang thật đẹp, lại chụp hình làm kỷ niệm một lần đến DC. Cảm ơn quý Anh Chị, cháu Thiên Kim nhiều lắm.

Những ngày đi chơi vui thật là vui. Làm gì thì làm, đi đâu thì đi, bữa cơm tối nhà Hải Đường vẫn có nồi cơm nóng, ơ cá kho, đĩa rau luộc do Hồng Vân... phụ trách (bọn tôi “đau tay” nên được miễn hẳn việc. Đau mà cũng... đau khôn). Cả đám vừa ăn vừa giỡn như chưa bao giờ được giỡn. Tội nghiệp anh Bình, “grom lạc giữa rừng hoa... héo”, nên việc nặng nhẹ gì anh cũng “bao thầu” ráo, mà anh luôn vui vẻ cười nói thân mật, không hề “than phiền” một câu. Cảm ơn anh Bình và chị Hồng Vân, nếu không có chị... khởi xướng, không có anh Bình làm tài xế, còn lâu có chuyến đi chơi vui vẻ như thế.

Tiền Mỹ Tin về trước, khi đưa ra phi trường, MT... không dám quay lại, vì không muốn khóc, cô nàng bảo thế.

Buổi chiều trước khi tôi và chị Tư về lại Houston, anh bạn Cống Huy mang đến một... nồi phở(?), anh gom mua hết của một tiệm nào đó trong khu vực anh ở. Phở... ngon thiệt, không phải ngon do chất lượng của tô phở, mà do tình cảm quý báu của người mua mang đến. Bạn bè tốt như thế là cùng. Cảm ơn anh Cống Huy.

Giã từ Hải Đường. Giã từ DC... Giã từ tất cả các bè bạn thân thương đã cho chúng tôi những ngày vui hiếm quý. Còn hẹn nhau kỳ sau, có thể là hội ngộ CHSPY tại Atlanta nếu có, nếu không sẽ một ngày ở Cali không xa.

Xin cảm ơn tất cả, Cảm ơn Trang, Cảm ơn Hải Đường và cảm ơn chính.. tôi, đã cố gắng giữ gìn sức khỏe mà đi chu du, không bị bệnh giữa đường làm phiền bạn hữu!

Lê Thị Hoài Niệm

Tháng 4/2017

Một Đồi

(Thơ xướng)

Một đồi nguyên vẹn tình trao anh
Nhu gấm thêu hoa, tuyệt! Bức tranh
Buru điện se duyên, tuần hai lá
Phi cơ kết nối, chín năm thành
Thi ca thư pháp, em đều khéo
Văn võ thiên-y, anh hữu danh
Cứ ngỡ uyên ương tròn hạnh phúc

Ngóng Anh

(thơ họa #3)

Giữa chốn phong ba vẫn ngóng anh
Mong ngày sống dưới túp lều tranh
Dây tơ đỏ thắm se duyên đặng
Áo cưới hồng tươi kết mộng thành
Vạn kiếp luôn ghi câu tứ đức
Trăm năm chớ mãi chữ công danh
Thuyền duyên vẫn đợi người quân tử

Đành thôi! Mệnh số... phận mong manh.
Kiều Mộng Hà

Duyên Phận

(thơ họa #1)

Có phải duyên phận, được gặp anh
Đề tình hai đứa đẹp như tranh
Anh trai lính chiến, nơi tiền tuyến
Em gái hậu phương, chốn thị thành
Trông cháu, lo con, đâu dám quản
Yên nhà, giữ nước, há cầu danh
Cám ơn Thượng Đế cho tròn kiếp
Phận đẹp, duyên ưa, chẳng mong manh.
Tường Thúy

Mộng Ước

(thơ họa #2)

Vạn thuở muôn đời vẫn nhớ anh
Ngày nao chiến cuộc mãi giao tranh
Trường sa, người hứa câu duyên nợ
Hậu tuyến, em mơ ước mộng thành
Cung kiếm dọc ngang, không vương lợi
Tang bồng hồ thi, chẳng màng danh
Đời trai dưng cả cho sông núi
Mộng ước bên nhau, quá mỏng manh!
Vi Vân

Loan phượng hòa duyên, hết mỏng manh.
Nguyễn P. Thúy

Mong Manh

(thơ họa #4)

Đóa hoa hồng thắm từ tay (tặng riêng) anh
Đời (Ước) mộng tình xanh, đẹp tựa tranh
Bà Nguyệt xe duyên tròn ý nguyện
Ông Tơ kết nối ngẫu nhiên thành
Vẹn tình trọn hiếu (nghĩa) đời hoa gấm
Hạnh phúc bên nhau quên (bỏ) lợi danh
Vận nước nào đâu ai biết được!!
Vô thường thương thân (túi quá) phận mong manh.
Đỗ Dung

Tình Một Thuở

(thơ họa #5)

Gặp gỡ phút giây chợt luyến anh
Duyên tình êm đẹp mái nhà tranh
Thư xanh lén gọi vào trang sách
Giấy trắng thì thâm giấc mộng lành
Mong ước cuộc đời tươi thắm mãi
Đợi chờ vinh hiển buổi thành danh
Nào ngờ chinh chiến đành chia cách
Nên gọi cố nhân... kiếp mỏng manh.
Đỗ Thị Minh Giang